

چاپی
شہ شہم

لہ بارہی خودا وہ بوتان دہ دویم

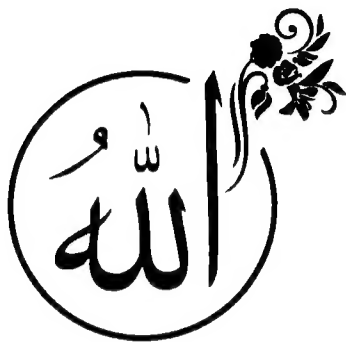
منتدی إقرأ الثقافي

www.iqra.ahlamontada.com

نامادہ کردن و وەرگیڕانی
ئەباد فەھمی

SARA CENTER

له باره ی خوداوه بوۆتان ده دویم

ئاماده کردن و به کوردی کردن
ئه یاد فههمی

ناسنامه‌ی کتیب

- ❖ ناوی کتیب: له‌باره‌ی خوداوه بۆتان ده‌دویم
- ❖ ئاماده‌کردنی: ئه‌یاد فه‌همی
- ❖ پێداچوونه‌وه‌ی: حه‌یده‌ر ئیبراهیم
- ❖ باب‌ه‌ت: کورته پامان
- ❖ دیزاین: هونه‌ر عوسمان
- ❖ قه‌باره: ۱۴*۲۱سم
- ❖ ژماره‌ی لاپه‌ره: ۱۵۲ لاپه‌ره
- ❖ نرخ: ۳۵۰۰ دینار
- ❖ تۆبه‌تی چاپ: چاپی شه‌شه‌م/۲۰۲۲
- ❖ شوێنی چاپ: ناوه‌ندی سارا- سلێمانی

له به‌رپۆه‌به‌رایه‌تی گشتی کتیبخانه گشتیه‌کان،
ژماره‌ی سپاردن () ی سالی ۲۰۲۰ ی پێدراوه

ناوه‌ندی سارا

بۆ چاپ و بلا‌وکردنه‌وه

سلێمانی_بازاری ناویاریک_ نهۆمی دووم_ به‌رامبه‌ر کاسۆمۆن

ئەگەر ويستت.....

ئەم كۆتۈپ باسى خۇدا و مېھر و لىخۇشبوونى دەكات، پېم باش
نيه، لە يەك دانىشتندا يان دوو دانىشتندا بىخوئىتەو، ھەرچەندە
قەبارەكەى وا دەخوازيت، بەلكو پېم باشە بە چەندىن دانىشتن بە
چەند پۇژىكى زۆر بخوئىتەو! وەك خواردينىك نيە بە يەكجار
بخوريت، بەلكو وەك دەرمان وايە، بەسوود نابيت ئىللا لە چەند
پۇژىكدا نەبىت و، بە چەند جاريك نەبىت.....

وَيْسَ وَ
قَالَ هُوَ
الْحَدِ

پیشه کی وەرگیر

خوینهری به پیز، ئەم کتیبه ی به رده ستت بریتیه له کۆمه لیک کورته رامان، که باسی میهری خودا و لیخوشبوونی دهکات، هانت دهدات نزا بکهیت و ئومیدت هه بیئت به وه لامدانه وه، بیئومید نه بیئت له ژیان و هه میشه و به رده وام بگه پیته وه بۆ لای خودا، سکا لای خه مه کانت له لای ئەو زاته بکهیت و نهینى و پازه کانت ته نها له لای ئەو بدرکینیت، له پری ئەم کورته رامانانه وه بۆت دهرده که ویت هه تا چ ئەندازه یه ک په روه رینت میهره بانه به رانه برت، چاکه ده هینته ریت و خراپه ت لیدو ورده خاته وه، له خۆت باشتر کاره کانیششت بۆ به پتیه ده بات.

کورته رامانه کان پۆژانه وەرگیرانم بۆیان کردووه، دواتر پیم باشبوو کۆیان بکه مه وه و له گه ل چه ندین گوته ی تردا له دوو توپی کتیبیکدا کۆیان بکه مه وه هه تا سوودی بۆ زۆرتین خوینهر هه بیئت.

ئەو وتانه ی ناوی نووسه ره کهیم زانیوووه، نووسیومه، ئەوانه شی بئ ناو بوون، وهک خۆی وته کهم داناوه ته وه، واته به ئەنقه ست ناوی هیچ نووسه ریکم لانه داوه....

وهک ئەمانه تیی گواستنه وهش به شیکی باشی ئەم کتیبه ئەو کورته وتانه یه که (ئەدهم شهرقاوی) پۆژانه له والی خۆی دایناون. واته ئەوه ی له م کتیبه دا نووسینی خۆمه ته نها ئەم پیشه که یه، ئەوه ی تری ته نها وەرگیرانم بۆیان کردووه، بۆیه هه ر وته یه کت له م کتیبه دهرهینا و بلاوت کرده وه، ئەوا ئاماژه به ناوی کتیب و وەرگیر بده،

واته بنوسریت له کتیبی له باره ی خوداوه بۆتان ددهویم، له
وهرگیزانی ئه یاد فه همی وهرگیزاوه، نهک نووسینی ئه یاد فه همی.....
ئه م کتیبه دیارییه کی بچووکه بۆ خوینه رهکانم، بۆ هه موو ئه و
به پیزانه ی هه میشه هاوکاریم ده کهن، جا به ده ستخۆشی بیت یان
نزیاهک له په نهانیدا، هانیان داوم بهردهوام بم له کاری وهرگیزان،
هیوادارم دیارییه کی به پیز و به چیز و سوو به خش بیت بۆ هه موو
ئه و به پیزانه ی ده یخویننه وه، له دوا ی خویندنه وه ی شویننه واریکی
جوان و گهش جیبهیلایت تیاندا.

ئه یاد فه همی سهنگاوی

(١)

ئەو دەمە‌ی به‌پێیه‌کدا ده‌پۆیت و نووسراوه:
چوونه پێشه‌وه قه‌ده‌غه‌یه... کێلگه‌ی مینه.
له‌م کاته‌دا، سوپاسی ئەو که‌سه ده‌که‌یت که ئەمە‌ی نووسیوه.
نالێیت ئەم که‌سه ئازادییه‌کانمی سنووردار کردوه،
به‌لکوو ده‌لێیت سه‌لامه‌تی پاراستومه.
سنوره‌کانی خودا و قه‌ده‌غه‌کراوه‌کانیشی به‌م شیوه‌یه‌ن
ئازادییه‌کانت سنوور دار ناکهن، به‌لکوو سه‌لامه‌تیت ده‌پاریزن.
خودا فه‌رموویه‌تی: ﴿وَمَنْ يَتَعَدَّ حُدُودَ اللَّهِ فَقَدْ ظَلَمَ نَفْسَهُ﴾
واته: ئەوه‌ی سنوره‌کانم بیه‌زێنیت، سته‌می له‌ خۆی کردوه.

(٢)

زۆرم له‌ خودا داواکرد و لێی گرتمه‌وه، گرته‌وه‌که‌ی لوتکه‌ی به‌خشین
بوو، فێربووم ئەوه داوا بکه‌م که ده‌مه‌وێت، پازی بم به‌وه‌ی ده‌یه‌وێت،
به‌رده‌وام ویستی ئەو به‌ره‌و چاکه‌ی ده‌بردم، ویستی خۆیشم به‌ره‌و
خرابه‌ی ده‌بردم، هه‌تا ئێستاش ده‌ستم ده‌گریت به‌ره‌و چاکه، ئیدی
خاترجه‌م بووم خودا له‌ هه‌مووان میهره‌بانتره!

موسته‌فا مه‌حموود

(۳)

(قُلْتُ اسْتَغْفِرُوا رَبَّكُمْ إِنَّهُ كَانَ غَفَّارًا) سووره‌تی نوح ۱۰
وتراوه: زۆر بیر مه‌که‌ره‌وه، به‌لکوو زۆر (أستغفرالله) بکه،
چونکه خودا به‌و وته‌یه، هه‌ندی دهرگات لیده‌کاته‌وه
که به‌بیرکردنه‌وه لیت ناکاته‌وه....

ئیبینو ته‌یمییه فه‌رموویه‌تی:
هه‌رکاریک به‌پروومدا داخرا‌بیت
هه‌زار جار (أستغفرالله) م کردووه،
کاره‌که به‌پروومدا کراوه‌ته‌وه.

(٤)

زه‌که‌ریا ئیسکه‌کانی پووکابوونه‌وه

مووه‌کانی سپی بووبون و

خیزانه‌که‌ی مندالی نه‌ده‌بوو.

ده‌ستی به‌رزکرده‌وه فه‌رمووی:

﴿ رَبِّ لَا تَذَرْنِي فَرْدًا وَأَنْتَ خَيْرُ الْوَارِثِينَ ﴾

واته: خودایه به‌ته‌نیا جیم مه‌هیله، تۆ چاکترین میراتگرانیت.

وه‌لامی درایه‌وه به: ﴿فَأَسْتَجِبْنَا لَهُ وَوَهَبْنَا لَهُ يَحْيٰى﴾

واته: وه‌لاممان دایه‌وه و یه‌حیامان پښ به‌خشی.

هه‌رکس دلی وابه‌سته‌ی هۆکاره‌کان بکات،

خودا ده‌یداته ده‌ستی هۆکاره‌کان

هه‌رکس بیکیش دلی وابه‌سته‌ی خودا بکات

خودا هۆکاره‌کانی بۆ ئاسان ده‌کات.

(۵)

گەر نوێژی به‌یانیت ده‌چیت
نوێژی چیشته‌نگاو بکه!

گەر نوێژیکی فهرزت له‌ده‌ست چوو
ئهو پرۆژه نوێژی سوننه‌ت زور بکه!

گەر به‌ پرۆژ تاوانیکت ئه‌نجامدا،
هه‌ولێده شه‌وه‌که‌ی شه‌ونوێژ بکه‌یت!

گەر زیکره‌کانت له‌ده‌ست چوو
هه‌ولێده دوو لاپه‌ره قورئان بخوینیت!

تاوانت کرد، به‌ چاکه‌ کردن بیه‌سپه‌وه
هه‌رگیز په‌یوه‌ندی نێوان خۆت و خودا مه‌بچرێته!

(٦)

موسا ده‌گریا، ده‌نگی گریان‌ه‌که‌ی کۆشکی پرکردبوو،
شیری هیچ دایه‌نیکی نه‌ده‌خوارد.

فیرعه‌ون و ئاسیا، دایه‌ته‌کان و پاسه‌وانانی کۆشک.
هه‌موو ئه‌مانه‌ ته‌نها له‌به‌ر یه‌ک شت بوون، له‌به‌ر ئه‌و به‌لینه‌ بوو که خودا
له‌ نزیک پووباره‌که به‌ دایکه به‌سۆزه‌که‌ی دا:

﴿إِنَّا رَأَوُوكَ إِلَٰهَکَ﴾ سووره‌تی القصص ٧

واته: ئیمه بۆت ده‌گه‌رینینه‌وه.

متمان‌ه‌ت به‌ خودای خۆت هه‌بیت،

کێ له‌ خودا به‌وه‌فاته‌ره له‌ به‌جیه‌تانی به‌لیندا !

(وَمَنْ أَوْفَى بِعَهْدِهِ مِنَ اللَّهِ) سووره‌تی ته‌وبه‌ ١١١

(۷)

هەروا بە ھەوانتەھێ نەبوو، لە سکی دایکتدا بووی پۆزیی و تەمەنت
دیاری کراو، خودا دەیهوێت بەسەر بەرزیهوہ بژیت، بۆ پاروێک نان
نەبێت بە کۆیلە.

ئەوہی ھیی تۆ بیت ھەموو جیھان پێگری بکەن، ھەر پێت دەگات.
ھەموو جیھان کۆببنەوہ بۆ لەناوبردنت، ناتوانن ساتیک لە تەمەنت ببەن.

فەرموودەھێ خودات نەخویندۆتەوہ،
(قُلْ لَنْ يُصِيبَنَا إِلَّا مَا كَتَبَ اللَّهُ لَنَا) سوورەتی تەوبە ٥١
واتە: ھێچ شتیکمان توش نابێت مەگەر خودا بۆی نووسیبن.

(۸)

دره‌نگ وه‌لامت ده‌داته‌وه
هۆکاره‌که‌ی ئه‌وه‌یه هه‌شتا ماوته پئی بگه‌یت.

له‌به‌رئه‌وه‌ی دلت په‌قییه‌کی تیدایه،
خودا ده‌یه‌ویت ته‌واو نه‌رمی بکات.

دره‌نگ وه‌لامت ده‌داته‌وه،
له‌به‌رئه‌وه‌ی زۆر به‌خۆت سه‌رسام بوویت،
وا بیرت ده‌کرده‌وه له‌وانی تر باشتریت.

(۹)

نه‌تییه‌كانت به‌كه‌س مه‌لئ!
هه‌ندیكیان تاوان
هه‌ندیكى هه‌له
هه‌ندیكى تریان پێخلیسكانه
ته‌مه‌ن ده‌روات و له‌بیرت ده‌چنه‌وه
خوداش لیت خو‌شده‌بی‌ت،
به‌لام له‌هزری خه‌لكیدا هه‌ر زیندوو،
باسی ده‌كه‌ن، بیرت ده‌خه‌نه‌وه.

هه‌ندیك باسی ده‌كه‌ن، هه‌تا هه‌له‌كانی خویانی پێ دابپۆشن،
هه‌ندیكى تر له‌به‌ر ئه‌وه‌ باسی ده‌كه‌ن،
چونكه‌ پێیان ناخۆشه‌ به‌ره‌و باشت‌ر هه‌نگاوت ناوه‌.

بیرت بی‌ت، ئه‌وه‌ ته‌نها خودایه‌ چا‌كه‌ی تری ده‌وی‌ت.

(۱۰)

وا گومان مه به خودا وهلامی نزاكانت ناداته وه
خودا بیسه ری نزاكانته،
كارهكانت به پریوه ده بات،
هه موو چاكه یه ك ده هینیتته پیت
هه موو خراپه یه كت لی دوورده خاته وه
دلنیابه خودا له یادت ناكات.

‘عه لی ته نتاوی’

(۱۱)

تاقیه بکه ره وه، به هه مان خیرایی خویندنی سوره تی فاتیه له نوێژدا
له گهل خه لکیدا بدویتی، دواتر برپاوه کاردانه وه یان.....
ئینجا بزانه تو ئاوا له گهل خودادا ده دویتی.

(۱۲)

ئهمه سوره‌تی که هغه

که‌شتیه‌ی کون نه‌کردایه، له‌ناو ده‌برا.

"خودا به به‌لای بچووک، به‌لای گه‌وره‌ترت له‌سه‌ر لاده‌دات."

من‌داله‌که له ناو نه‌برایه، ئازاری دایک و باوکی ده‌دا.

"گرته‌وه‌ی خودا به‌خشینه!"

دیواره‌که راست نه‌کرایه‌ته‌وه، مالی بیتاوکه‌کان ده‌خورا.

"بنواړه، میهره‌بانی خودا!"

له‌گه‌ل هه‌ر که‌وتنیک،

له‌گه‌ل هه‌ر له‌ده‌ستدانی‌ک

له‌گه‌ل هه‌ر نیعمه‌تی‌کدا

بیژه:

په‌روه‌ردگارا ئارامیم پی ببه‌خشه

له‌سه‌ر ئه‌و شتانه‌ی من له‌حیکمه‌ته‌که‌ی نازانم.

(۱۳)

خودا کاره‌کانی یوسف پتغه‌مبه‌ری به‌پتوه‌برد.
له سارادا، کاروانییه‌کانی پتویست به‌ئو کرد
بو ټه‌وه‌ی له بیره‌که ده‌ری به‌پتن.

دواتر عه‌زیزی میسری پتویست به‌مندال کرد
بو ټه‌وه‌ی یوسف به‌ختوبکه‌ن.

دواتر پاشای پتویست به‌خه‌وزانیک کرد
بو ټه‌وه‌ی له زیندان پزگاری بکه‌ن.

دواتر هه‌موو میسری پتویست به‌خواردن کرد
بو ټه‌وه‌ی بکریته عه‌زیزی میسر.

که خودا کاره‌کانتی به‌پتوه‌برد،
هه‌موو هۆکاره‌کانی خوشبه‌ختیت بو ټاسان ده‌کات
له کاتیکدا ټاگات له هیچ نییه.

خوت و کاره‌کانت بسپتره به‌خودا.....

(۱۴)

شوشه عه‌تره‌که‌م که زۆرم خۆشده‌ویست، له ده‌ستم که‌وته خواره‌وه و شکا! زۆر پیتی بیتا‌قه‌ت بووم، به‌لام به‌دری‌زایی پۆژه‌که که ده‌چوومه ژووره‌وه، بۆنیک‌ی زۆر خۆش‌ده‌هات، پی‌شتر بۆنی ئەم عه‌تره ئاوا ب‌لاونه‌ده‌بوویه‌وه. بۆم ده‌رکه‌وت ده‌بوايه بشکايه، هه‌تا ئاوا بۆنه‌که‌ی به ته‌واوی ژووره‌که‌دا ب‌لاوبیته‌وه.

له‌وه‌یه د‌لت شکا بیت، یان شتی‌ک هه‌بیت له د‌لت‌دا که پیتی شکا بیت، ل‌ن له‌وه د‌ل‌ن‌یا‌به ئەم شکانه بۆ ئەوه بووه، هه‌تا شتی‌کی جوانی شاره‌وه له ناخ‌دا به‌ده‌رب‌خات، بۆ ئەوه‌ی ئەزمونی‌کی تاز‌ه‌ت نیشاندات، می‌ش‌کت فراوان ب‌کات و چۆنی‌ه‌تی بیر‌کردنه‌وه‌ت ب‌گۆریت.

هه‌ر بۆیه گه‌ر شکایت، خه‌مبار مه‌به!
خودا ده‌یه‌ویت باشت‌ر و جوان‌تر بدره‌وشیته‌وه.

(۱۵)

ئو دهمه ی خه م و کیشه کانت دنیات لی بچوک ده که نه وه،
ده بینیت خه ونه کانت نایه نه دی،
ده بینیت په یتا په یتا ده که ویت، ده روختیت،
ده زانیت ئو ریگایه ی گرتوته بهر به ره و سهرکه وتن نابات.

ئو له سهر ئه ژنق دابنیشه و پروو له قیبله بکه،
دهسته کانت بهر زبکه ره وه به ره و خاوه نی زه وی و ئاسمانه کان
به دیهنه ری خه ون و ئاواته کانت.
به دلنکی پر ئومید و هیواوه داوای لی بکه
ئاوات و خه ونه کانت به دی بهینیت
ژیاننکی خوش بهینیته ریت
به هیزت بکات بهر انبه ر نا په حه تیه کان.

تو پیویستت به وه یه ئافرینه ری ئه م گهر دوونه پشتیوانت بیت.
ئو ئاگای له تویه، ده زانیت سوودی تو له چی دایه.
ده زانیت چ سوودی هیه بۆت، و چ شتیک زیانی بۆت هیه.

(۱۶)

ئىمامى نه وه وى وانهى به خوښندكاره كانى ده وته وه، گه ىشت به
 ئايه تى ﴿نَبِيَّ عِبَادِي اَنِّي اَنَا الْغَفُورُ الرَّحِيمُ وَاَنَّ عَذَابِي هُوَ الْعَذَابُ الْاَلِيمُ﴾
 واته: هه وال بده به بهنده كانم كه به پراستى هه ر من لى بوردهى ميه ره بانم
 و، بى گومان هه ر سزاي منه سزاي سه خت.

لهم كاته دا زۆر گريا.

لىيان پرسى مامۆستا بۆچى ده گريت؟
 فه رموى: ته ماشاى ميه ره بانى خودا بكن، لىخۆشبون و ميه ره بانى ته
 داوه ته پال خۆى، به لام سزاي نه داوه ته وه پال خۆى به لكوو فه رموى ته تى:
 وَاَنَّ عَذَابِي هُوَ الْعَذَابُ الْاَلِيمُ
 فه رموى ته تى سزاكه م، نه يفه رموو ه من سزاده رم.

وته كهى ئىبنو عه باسم بىر كه وته وه، كه ده فه رموى ته:
 له پۆزى دوايدا هى تنده ميه ره بانى خودا داده به زى ته،
 شه ى تانىش واگومان ده بات خودا لى خۆشده بى ته.

(۱۷)

ئاگای لیته له‌م ده‌رگا ده‌دهیت، ده‌رۆیت بۆ ئه‌و ده‌رگا.
سه‌رناکه‌ویت، ماندوویت، خه‌مباریت.
ئه‌م سه‌رکۆنه‌ت ده‌کات، ئه‌و بی‌زارت ده‌کات.
تۆش خه‌مبار ده‌بییت، ده‌گریت، ده‌که‌ویت، هه‌ل‌ده‌سیته‌وه
دواتر هه‌چ په‌ناکه‌یه‌ک شک نابه‌یت په‌نای ئه‌و نه‌بییت.

به‌ شه‌رمه‌زارییه‌وه، به‌ گریان‌ه‌وه، به‌ په‌شیمانییه‌وه
ده‌چیته‌وه به‌ر ده‌رگا‌که‌ی.

ئه‌ویش پێشوازیت لێ‌ده‌کات، وه‌ک ئه‌وه‌ی بفرمویت:

گه‌ر له‌گه‌لت سارد بوون، ئه‌وا منت هه‌یه‌!

گه‌ر ئازاریان دایت، من دکتۆری تۆم!

به‌ خه‌یره‌اتیه‌وه، به‌ خه‌یره‌اتیه‌وه،

به‌ خه‌یره‌اتیه‌وه بۆلام به‌نده‌که‌م.

بۆ سکالا ده‌به‌یته‌ لای که‌سانی تر

که‌ هه‌ر من نا‌په‌چه‌تیت له‌سه‌ر لاده‌به‌م

به‌نده‌که‌م بانگم بکه‌..... وه‌لامت ده‌ده‌مه‌وه

من له‌باره‌ی خوداوه بۆتان ده‌دویم.....

(١٨)

کا‌برای ده‌شته‌کی به ده‌ووری که‌عه‌دا ده‌سو‌پایه‌وه
پاشان دوو رکات نویژی کرد.

لێیان پرسى، هیچ پێ‌ویستیه‌کت به‌خودا هه‌یه؟
وتى: نه‌خێر.....به‌لکوو داوايه‌کم هه‌بوو ئه‌وه‌م وت.
پرسیان: چیت وت؟

وتى: وتم په‌روه‌ردگارا، هه‌موو تاوانه‌کانم لای تو تو‌مارکراون لیم خوش
به، هه‌موو پێ‌ویسته‌کانم ده‌زانیت بۆم جێبه‌جێ بکه!

(۱۹)

له سالی پابردوودا پۆژنامه‌ی (جون أفريك) پايگه‌ياندا،
كتیبي "الأربعين النووية" له‌نیو هه‌موو كتیبه‌كاندا،
زۆرتین فرۆشی هه‌بووه له فه‌ه‌نسادا!
ئیمامی نه‌وه‌وی هه‌رگیز به‌بیریدا نه‌ده‌هات،
كه چاكه و خیری له شه‌قامه‌كانی پاريسدا هه‌بیت.
بۆ هه‌موو ئه‌وانه‌ی به‌شوین ناوبانگ و خۆده‌رخستنه‌وه‌ن:
دلنیا‌بن ئه‌وه‌ی بۆ خودا بیت، ده‌گات و به‌رده‌وام ده‌بیت.
ئه‌وه‌ كاره‌شی بۆ خودا نه‌بیت، ناگات و له‌ناوده‌چیت .

"ئه‌ده‌م شه‌رقاوی"

(۲۰)

خودا زۆر ناپه‌حه‌تیت لی دوورده‌خاته‌وه له پینگه‌ی:

- له کار که‌وتنی ترۆمبیله‌که‌ت.
- دره‌نگ له خه‌وه‌ه‌لسانت.
- ناساغبوت.
- میوانیکت دیت و کاریکی گرنگت هه‌یه.
- پازی نه‌بوونی که‌سیک که بیته‌ه‌اوسه‌ری ژیانته‌.
- دره‌نگ که‌وتنی بوون به‌باوک.
- ده‌کردنت له کاره‌که‌ت.

ئیمه‌ ئه‌م کارانه‌ به‌پووی خراپ سه‌یر ده‌که‌ین،
ناپازین لی و په‌خنه‌ ده‌گرین، له‌بری ئه‌وه‌ی شوکرانه‌ی خودا بکه‌ین.

بیرت بیت، ئه‌گه‌ر ئاگامان لی‌یوایه‌ خودا چۆن کاره‌کانمان به‌پێوه‌ ده‌بات،
سوجه‌ی شوکرمان ده‌برد، له‌پای ئه‌وه‌ی ئاوا کاره‌کانمان ئاوا به‌پێوه‌
ده‌بات.

(۲۱)

تاقیت دهکاته وه به له دهستدانی کهسه کان
بۆ ئه وهی بزانیته، ئه وه ته نهها خودایه ده مینیتته وه!

تاقیت دهکاته وه به که و تن،
بۆ ئه وهی بزانیته، ئه وه ته نهها خودایه راستت دهکاته وه!

تاقیت دهکاته وه به فیلی خوشه ویستانت
بۆ ئه وهی بزانیته، ئه وه ته نهها خودایه جیتی ئارامی و دلناییه.

تاقیکردنه وه و ناخوشیه کان بۆ توله کردنه وه نیه له تو،
به لکوو بۆ په روره ده کردنت و راستکردنه وهی پێگاکه ته.

(۲۲)

ئه‌وکاته‌ی ته‌واو د‌ل‌ن‌ی‌ای‌ت که خودای گه‌وره
ناخ‌وش‌یه‌کان‌ت ده‌گو‌پ‌یت به به‌خته‌وه‌ری،
فرمی‌سکه‌کان‌ت ده‌گو‌پ‌یت به زه‌رده‌خه‌نه،
ئه‌وا په‌رستش‌یک‌ی زو‌ر گه‌وره‌ت ئه‌ن‌ج‌ام‌دا‌وه،
ئه‌ویش گومانی باش بردنه به خودای خ‌وت.

(۲۳)

یوسفی پاست‌گو له‌گه‌ل دوو ل‌او‌ی تر‌دا له زین‌دان‌دا بو‌ون،
یوسف به د‌ل و پ‌و‌و‌که‌ش له ئه‌وان جو‌ان‌تر بو‌و.
به‌لام خودا پ‌یش یوسف دوو ل‌او‌ه‌که‌ی له زین‌دان ئ‌ازاد کرد،
یوسف د‌و‌ای ئه‌وان به چه‌ند س‌ال‌یک له زین‌دان م‌ایه‌وه.

یه‌که‌م‌یان بو‌وه خ‌ز‌مه‌ت‌کار، دو‌وه‌م‌یش له خ‌ا‌چ در‌ا،

یوسف به م‌او‌ه‌یه‌کی زو‌ر د‌و‌ای ئه‌وان ئ‌ازاد‌ک‌را،
بو‌ ئه‌وه‌ی بب‌یت‌ه عه‌ز‌یز‌ی می‌سر.

خودا به‌دی‌ه‌ت‌انی ئ‌او‌ات و خ‌و‌لی‌ا‌کان‌ت د‌وا ده‌خ‌ات،
بو‌ ئه‌وه‌ی زی‌ات‌ر و زو‌ر‌تر‌ت پ‌ی ببه‌خ‌ش‌یت!

(۲۴)

ئەو دەمەى منداڵبووم

دايكم پىيى وتم:

خودا توى خوشدەويت

هەزەكات لە سوژدەدا ناوچاوانت ماچ بكات.

زۆر لە سوژدەدا دەمامەوه و دەمچرپاند:

منيش تۆم بەو ئەندازەيه خوشدەويت.

(۲۵)

ته‌ن‌ها به یه‌ک دوعای پښغه‌مبه‌ر نوح
خودا زه‌وی ژیر ئاو خست.

﴿ رَبِّ لَا تَذَرْنِي عَلَى الْأَرْضِ مِنَ الْكَافِرِينَ دَيَّارًا ﴾ سوره‌تی نوح ۲۶
واته: په‌روه‌ردگارا مه‌هیله له‌سه‌ر زه‌وی هیچ که‌سیک له‌ بڼ بر‌وایان.

ته‌ن‌ها به یه‌ک دوعا، زه‌که‌ریا خیزانی چاک‌بووه‌وه و مندالی بوو.
﴿ رَبِّ لَا تَذَرْنِي فَرْدًا وَأَنْتَ خَيْرُ الْوَارِثِينَ ﴾ سوره‌تی الانبیاء ۸۹
واته: په‌روه‌ردگارم به ته‌ن‌ها مه‌هیله‌ره‌وه، تو چاک‌ترین میرات‌گرانیت.

ته‌ن‌ها به یه‌ک دوعا، ناوسکی نه‌ه‌نگ بووه په‌ناگه بۆ یونس.
﴿ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ سُبْحَانَكَ إِنِّي كُنْتُ مِنَ الظَّالِمِينَ ﴾
واته: خودایه هیچ په‌رستراویک نییه جگه له‌ تو پاکي و، بڼگه‌ردی بۆ تویه،
بڼگومان من له‌ سته‌مکاران بووم.

ته‌ن‌ها به یه‌ک دوعای ئیبراهیم
مه‌ککه وای لی‌هات له‌ هه‌موو جیهانه‌وه پرووی تی‌بکری‌ت.
﴿ فَأَجْعَلْ أَفْئِدَةً مِنَ النَّاسِ تَهْوِي إِلَيْهِمْ ﴾ سوره‌تی ابراهیم ۳۷
واته: دل‌ی خه‌لکانی وا لی‌تکه‌یت سۆزیان ببڼ بۆ لایان.

دل‌نیا به دوعا، ته‌واوی شته تی‌کچووه‌کانت بۆ ړنیک ده‌خاته‌وه.

(۲۶)

له یاساکانی خودا له‌سه‌ر زه‌وی

① ئەو سه‌ره‌تایه‌ی خودا پتی پازی نییه
کۆتاییه‌که‌ی خاوه‌نه‌که‌شی پازی ناکات.

② له‌به‌ر خاتری خۆشه‌ویستانت، سه‌رپێچی خودا مه‌که،
دلی خۆشه‌ویستانت له‌ژێر ده‌سه‌لاتی خودادایه.

③ له‌لایه‌ن ئەو که‌سانه‌وه شه‌رمه‌زاری دیته پیت
که له‌پیناویاندا سه‌رپێچی خودات کردووه.

④ ئەوه‌ی له‌ خودا ترسا، له‌ هیچ شتیک ناترسیت.
ئەوه‌ی له‌ خودا نه‌ترسا، له‌ هه‌موو شتیک ده‌ترسیت.

(۲۷)

خودا به هه رشتیک تاقیکردینه وه

ئه وشته خیری تیدایه بۆت، با گومانیش بیهیت که وانیه...

➤ بیرکردنی که سیک.

➤ جیابوونه وه لئی.

➤ نه خووش که وتنت.

➤ مردنی ئازیزانت.

➤ هه موو ئه وشتانه فرمیسکت پی ده پیزن.

هه موو ئه مانه تاقیکردنه وه یه.

بیری به لینه که ی خودات بیت و دلنه وایی خۆتی پتیکه:

وَلْتَبْلُوَنَّكُمْ بِشَيْءٍ مِّنَ الْخُوفِ وَالْجُوعِ وَنَقْصٍ مِّنَ الْأَمْوَالِ وَالْأَنْفُسِ وَالثَّمَرَاتِ ۗ وَبَشِيرِ

الصَّابِرِينَ

واته: سویند به خوا تاقیتان ده کهینه وه به هه ندیک له ترس و برسیتی و
که م بوونی مال و دارایی و خه لکی و به رووبووم، جا مژده بده به
خۆپاگران.

(٢٨)

ئه‌و ده‌مه‌ی موسا چووه مه‌ديه‌ن،
خانووی نه‌بوو، کاری نه‌بوو، خیزانیشی نه‌بوو.

کاریکی چاکه‌ی کرد و چووه سیبه‌ری دره‌ختیک و فه‌رمووی:
﴿ رَبِّ إِنِّي لِمَا أَنْزَلْتَ إِلَيَّ مِنْ خَيْرٍ فَقِيرٌ ﴾ سووره‌تی القصص ٢٤
واته: په‌روه‌ردگارا به‌راستی تو خێرو بیتری زۆرت به‌سه‌ردا پژاندووم،
به‌لام هیشتا هه‌ژارم و ئاتاجی به‌خششی زیاترم.

خۆری ئه‌و پۆژه ئاوا نه‌بوو،
هه‌تا بووه خاوه‌نی مال و کار و خیزان.

هه‌ربۆیه تۆش له‌دوای ئه‌نجامدانی هه‌موو کاریکی چاکه،
ئه‌م دوعایه بکه ﴿ رَبِّ إِنِّي لِمَا أَنْزَلْتَ إِلَيَّ مِنْ خَيْرٍ فَقِيرٌ ﴾

(۲۹)

﴿قَالَ إِنَّمَا أَشْكُوا بَنِي وَحُزْنِي إِلَى اللَّهِ وَأَعْلَمُ مِنَ اللَّهِ مَا لَا تَعْلَمُونَ﴾

واته: یه عقوب فهرمووی من باسی خهفته و په ژارهه هه ر لای خوا ده کهه،
من له لایهه خوداوه شتانیکه ده زانم که ئیوه نایزانن.

یه عقوب له سوچه ده ده فهرموو:

په روهردگارا پهحم به لاوازیه کهه ناکهیت،

پهحم به پیرییه کهه ناکهیت،

پهحم به مووه سپیه کانم ناکهیت و

پهحم به ملکه چیه کهه ناکهیت.

خودا فهرمووی:

"سویند به هیز و توانام، ئه گهر یوسف مردووش بوایه بۆم زیندوو

ده کردیته وه، پوژی دواتر مژده ی گه پانه وه ی یوسفی پی گه یشت"

(۳۰)

رهنګه ئیستا خه مبار بیت،
زۆر ده میکه چاوه پری بیت ئاواته کهت بیته دی،
به لام هیشتا چاوه پروانیت و نه هاتوته دی.

له وهیه وه لامي ئه و دوعایه نهت نه درابیته وه،
که به دلکی پاکه وه، به راستگویییه وه، به ئیلحاحه وه کردووتن.

رهنګه ئه مشه و بخه ویت و دلت پرین له خه مانیک
که ته نها خودا ئاګای لییانه، ناتوانیت بۆ کهسی باس بکهیت،
به هیچ کهسیکی ئه م جیهانه ئارام نابیته وه.

پیت ده لیم پوژیکي جوان چاوه پیته!
ئومید و هیوا ده که پیتنه وه ناو دله کهت!
نزا جوانه کانت وهرده گیرین!
به مهش خودا ئیمانیه کهت نوێ ده کاته وه!
متمانته به خودای خۆت نوێ ده بیته وه!
دلنه وایت ده کهم به و وتهی که پیغه مبهری خودا
هاوه لی ئه شکه وته کهی پین ئارام ده کرده وه ﴿لَا تَحْزَنْ إِنَّ اللَّهَ مَعَنَا﴾

(۳۱)

هه‌ر کاتیک که تاوانیک ئه‌نجامدا،

به نه‌فسی خۆت بلی:

هیشتا جه‌نگه‌که‌م نه‌دۆراندووه !

بیئومید مه‌به،

به ده‌ستنویژ گرتنیک و دوو پکات نویژ، خۆت بونیاد بنیره‌وه!

به‌و په‌نجان‌ه‌ی تاوانه‌که‌ت پیکردووه، یادی خودای پی بکه!

به‌و چاوانه‌ی هه‌رامت پی دیووه، قورئان بخوینه!

خاترجه‌م به،

گریانی تۆبه‌کاران لای خودا، وه‌ک موناجاتی پیاو چاکان وایه.

داوای لیخۆشبونی لیبکه، بۆیه ناوی خۆی ناوه (الغفور)، ده‌یه‌ویت

هه‌رکاتی که‌پایته‌وه بۆلای لیت خۆش بیت.

﴿فَقُلْتُ اسْتَغْفِرُوا رَبَّكُمْ إِنَّهُ كَانَ غَفَّارًا﴾ سووره‌ی نوح ۱۰

(۳۲)

له پېشه‌وا شافعیان پرسى:
چ کرده‌وه یه‌ک زۆر له خودا نزی‌کمان ده‌کاته‌وه؟
ده‌ستی کرده‌ گریان و، فه‌رمووی:
خودا له دلت بپروانیت،
ببینیت له دنیا و قیامه‌تا هی‌چت ناویت جگه له خودا.

(۳۳)

﴿أَلَيْسَ اللَّهُ بِكَافٍ عَبْدَهُ﴾ سووره‌تی الزمر ۳۶
واته: ئایه خودا به‌س نیه بۆ به‌نده‌که‌ی.

ئای ئه‌م ئایه‌ته چه‌ندئ ئارامم ده‌کاته‌وه!
چه‌ندئ هه‌ست به‌ گه‌وره‌یی و میهره‌بانی خودا ده‌که‌م تیایدا!

به‌وانه ده‌لیم: که خه‌فت و کێشه چواره‌ووری داو،
به‌هه‌موو ئه‌وانه ده‌لیم: که سته‌میان لیکراوه،
به‌هه‌موو ئه‌وانه ده‌لیم: که ژیان ته‌واو ماندووی کردوون،
به‌هه‌موو ئه‌وانه ده‌لیم: که خۆشه‌ویستانیان جێیان هێشتووه،
به‌هه‌موو ئه‌وانه ده‌لیم: که ته‌نیان، هه‌ژارن، نه‌خۆشن.....
﴿أَلَيْسَ اللَّهُ بِكَافٍ عَبْدَهُ﴾

(۳۴)

گومانی چی به خودایه ک ده بهیت،
میهره بانیه که ی پیش سزا که ی که وتوه.
گومانی چی به خودایه ک ده بهیت،
میهره بانیه که ی هموو شتیکی گرتوته وه.

گومانی چی به خودایه ک ده بهیت،
له ئافره تیکی داوینته پر خوشبوو به هوی ئاودان به سه گیکه وه.
گومانی چی به خودایه ک ده بهیت،
به نده کانی خوشده ویت و هر چه نده بی پتویسته لییان.

گومانی چی به خودایه ک ده بهیت، به گه پانه وهت دلخوشه
وه لامت ده داته وه، خه مه کانت ده ره وینیتته وه.
گومانی چی به خودایه ک ده بهیت، شه وانه دیته ئاسمانی دنیا
بانگت ده کات بق ئه وه ی لیت خوشبیت، ئاواته کانت بهینیتته دی.

گومانی چی به خودایه ک ده بهیت، میهره بانه، ئارام گره، لیخوشبووه.

(۳۵)

ئهو ده‌سته‌ی به‌رزده‌کړېته‌وه به‌ره‌و لای خوډا
مه‌حاله به به‌تالی بگه‌ړېته‌وه.

(۳۶)

بیر له سه‌ختی ئیستات مه‌که‌ره‌وه،
به‌لکوو بیر له به‌هیزی و توانای ئهو زاته بکه‌وه که داوای لیډه‌که‌یت.
هر کاریکت له‌سه‌ر گرانېوو، بیرې وته‌ی په‌روه‌ردگارت بیت
﴿هُوَ عَلَيَّ هَيِّنٌ﴾ واته: ئه‌وکاره بو ئیمه ئاسانه.....

(۳۷)

خودا هەر نیعمه‌تیک برژینینه سهر ههرکه‌سیکدا،
هیچ کهس ناتوانی ریگری لیبکات.
به ئارامی و به‌خته‌وه‌رییه‌وه بژی
دلنیا به که خودا دهرگایه‌کی به‌پووتدا کرده‌وه،
هیچ کهس ناتوانیت دایبخات.

(۳۸)

ئه‌گهر خودا بیویستایه تو ره‌ق بیت
به به‌رد ده‌یافران‌دیت،
به‌لام نه‌رمی قورپه‌که‌ت به‌مه‌به‌ست بووه.

(۳۹)

خودا خه می تویه تی، که له ناو تاریکی خودی خۆتدا غه رق ببیت،
هر بویه به به لا و نه خوشییه کان ئاگادارت ده کاته وه.

(۴۰)

خودا ئاگای له گفتوگۆکه ت بوو له گه ل ده روونتدا
که پیت دهوت: ئارام به، خودا هه موو شتیک باش ده کات!
واگومان ده به یه ت خودا شه رمه زارت بکات!

(۴۱)

خودا له هه زاران دلسوز و په ناگه به سوز تره بۆت!
هه ر خودا ده مینیته وه، نه و ده مه ی هه مووان چیت ده هیلن.

(۴۲)

په روه ردگارا هه له ده که م به لام خوشمده ویت!
ده زانم کرده وه کانم ره نگدانه وه ی خوشه ویستی توی تیدا نییه،
به لام تو خودایت، تو گه ورهیت، تو په ناگه مانیت،
بۆلای کئ بچین بیجگه له تو!
بمگه پینه وه بۆلای خوت، به جوانترین گه رانه وه!

(٤٣)

دانی پیداده‌نیم خودا له‌وه زیاتری پنبه‌خشیروم که شایسته‌ییم،

له‌هه‌وله‌کانم زیاتر ږیزی لیتاوم!

زۆر له‌وه زیاتر له‌گه‌لمدا بووه که من له‌گه‌لیدا بووم!

هه‌رچه‌نده دووربووم وازی لښ نه‌هیتاوم!

هه‌رچه‌نده که‌مته‌رخه‌م بووم شه‌رمه‌زاری نه‌کردم به‌رانبه‌ر گومانه

جوانه‌که‌م پښی!

له‌دلی چوارده‌وره‌که‌مدا خوښه‌ویستی کردم سه‌ره‌پای که‌مته‌رخه‌می و

تاوانه‌کانم. دانی پیداده‌نیم که‌هه‌تا هه‌تایه شوکرانه‌ی بکه‌م، هیتستا به

ته‌واوه‌تی حه‌قیم نه‌داوه‌ته‌وه.

(٤٤)

هه‌رگیز مه‌رج نه‌بووه له چوونت به‌ره‌و لای خودا
وه‌ک فریشته‌کان پاک و بیتاوان بیت.
به‌ته‌واوی تاوان و که‌م و کورتیه‌کانته‌وه به‌ره‌ولای خودا بچۆ،
خودا پێی خۆشه‌گه‌ر به‌گاولیکش بیت، به‌ره‌و لای بچیت.

(٤٥)

له‌دوای تێپه‌ر‌بوونی کاتیکی زۆر
ده‌گه‌یت به‌و شته‌ی له‌خودات داواکردبوو.
له‌وه‌یه‌بیرت چووبیتته‌وه
به‌لام خودا له‌بیری نه‌چووته‌وه.....

‘موحه‌مه‌د متوه‌لی شه‌عراوی’

(۴۶)

ئەوکاتە ی خەمەکانت بۆ مرۆڤه کان باس ده کهیت
له کۆتاییدا ده لێن: خودا یارمه تیت بدات.
بۆیه فێربه، هەر له سه ره تاوه
خەمەکانت بۆ ئەو زاته باس بکهیت که یارمه تیت ده دات.

(۴۷)

نیگه ران مه به، گه ر خه فته و ئازاره کان ته واو ماندوویان کردیت!
نیگه ران مه به، گه ر ئەم دنیا فراوانه ت له لا ته نگ بوویه وه!
له وهیه خودا چه زیکر دبیت
گوێبیستی ده نگت بیت له کاتی که داوی لێ ده کهیت.

(۴۸)

سو پاس یوسفی راستگۆ،
له چیرۆکه‌که‌ت فیزی ئه‌وه بووم، سکالام ته‌نها بیه‌مه لای خودا.
خه‌م و کیشه‌کانم هه‌ر لای ئه‌و باس بکه‌م.
خه‌لکی خوشیان ده‌ویتی، یان پ‌قیان لیته،
ئه‌وه‌ی تۆی خوشده‌ویت بۆت خه‌مبار ده‌بیت!
ئه‌وه‌ی پ‌قی لیته، خوشحاله‌ که خه‌مباریت!
به‌لام هه‌ردووکیان هیچیان پ‌ی ناکریت بۆت!
ده‌ی بۆچی سکالای خۆم نه‌به‌مه لای زاتیک که هه‌موو کاره‌کانم به
ده‌ستی ئه‌وه!

‘ئه‌ده‌م شه‌رقاوی’

(٤٩)

ئه‌وه ته‌نها خودايه گویت بۆ ده‌گریت.
له‌ ناوه‌راستی تاریکیدا ده‌تبیینت!
ئه‌وه‌ی ژیان لێی بردووی ده‌تاته‌وه، خه‌مبارمه‌به!

(٥٠)

ئه‌و دهمه‌ی هه‌ست ده‌که‌یت هه‌موو ده‌رگاكان به‌پووتدا داخراون،
میهره‌بانی خودا له‌ ده‌رگای مه‌حاله‌وه پێت ده‌گات، له‌گه‌ڵ خودا به‌ و
نیگه‌رانی هیچ شتیک مه‌به!

(٥١)

له‌ خودا ببپارێوه، نه‌ک بۆ ئه‌وه‌ی داوای شتیک لێ بکه‌یت، به‌لکوو بۆ
ئه‌وه‌ی سوپاسی بکه‌یت له‌سه‌ر ئه‌و نیعمه‌ته‌ بێ شووماره‌ی پێی
به‌خشیویت.

(۵۲)

ئه و خودایه ی پوژهلان هه تا پوژئاوا پووناک ده کاته وه،
ناتوانیت تاریکیه بچوکه که ت پووناک بکاته وه!!

(۵۳)

به به هیزی و پته وییه وه به رانه ر که سه کان بمینه ره وه،
دواتر به هه موو لاوازیه کانتته وه بچوره بهردهم خودا.

(۵۴)

ئاسمان چهند دووره، خوداش چهنده نزیك!

(۵۵)

خودا به خشینی شتیکی جوانت بۆ دواده خات
هه تا به جوانتر پیت ببه خشیته، گه شبین به!

(۵۶)

وتم: ئازارم ههیه!

خودا فەرمووی: ﴿لَا تَقْنَطُوا مِنْ رَحْمَةِ اللَّهِ﴾ سووره تی الزمر ۵۳

واته: ئاثومید مه بن له میهره بانی و به زهیی خوا

وتم: بئ که سم!

خودا فەرمووی: ﴿وَنَحْنُ أَقْرَبُ إِلَيْهِ مِنْ حَبْلِ الْوَرِيدِ﴾ سووره تی ق ۱۶

واته: ئیغه له وه وه نزیك ترین (به زانیاریمان) له شاده ماری دلی.

وتم: خودایه هیوایه کم پئ ببه خشه!

خودا فەرمووی: ﴿فَإِنَّ مَعَ الْعُسْرِ يُسْرًا﴾ سووره تی الشرح ۵

واته: به پراستی له گه ل هه موو ته نگانه یه کدا خووشی و ئاسانی دیت.

وتم: چۆن خه و نه کانم بیته دی؟

خودا فەرمووی: ﴿أَدْعُونِي أَسْتَجِبْ لَكُمْ﴾ غافر ۶۰

واته: لیم به پارینه وه وه لامتان ده ده مه وه.

جیهان پشت تیده کات، ئایه تیک ده بیته پشتیوانت!

(٥٧)

بهو كه سه بلین كه براكه ی كوچی كردووه و له كفن پینچراوه
(لَا تَحْزَنْ إِنَّ اللَّهَ مَعَنَا) سوره تی التوبه ٤٠
واته: خه م مه خو بیگومان خوا له كه لمانه !

بهو كه سه بلین كه زانیویه تی نه خوشیه کی كوشنده ی هیه
(وَإِذَا مَرِضْتُ فَهُوَ يَشْفِينِ) سوره تی الشعراء ٨٠
واته: كاتی نه خوش بكه وم هه ر ئه و شیفام ده دات.

بهو دایكه بلین كه شه وانه بیداره،
نزا بۆ پۆله كانی ده كات بگه پینه وه بۆلای
(وَلَا تَخَافِي وَلَا تَحْزَنِي إِنَّا رَادُّوهُ إِلَيْكِ)
واته: مه ترسه و خه فه تیش مه خو، ئیمه ده یگتیرینه وه بۆلات...

بهو كه سه بلین له غوربه تدايه و بییری ئازیزانی ده كات
(وَنَحْنُ أَقْرَبُ إِلَيْهِ مِنْ حَبْلِ الْوَرِيدِ) ق ١٦
واته: ئیمه له وه وه نزیک ترین (به زانیاریمان) له شاده ماری دلی.

(۵۸)

قورئان به بې مهبه ست باسی چیرۆکی پیغه مبه ران ناکات.
کام نارچه تییه ی پیندا تیده په رین،
له چیرۆکی پیغه مبه راندا سه ختتر بوونی هیه!

گه ر له چیرۆکی پیغه مبه ران بپروانیت
نه خۆشی، شاربه ده ری، له ده ستدان
نه زۆکی، زیندان، ترس.... هه موو ئه مانه ده بینیت
ده بینیت خودا به توانایه به سه ر هه موو شتی کدا
ده بینیت چۆن له و حاله تانه پزگاریان بووه!

قورئان پیت ده لیت، بې ئومید مبه.

"ئه ده هم شه رقاوی"

(۵۹)

نازانیت چ ساتنیک پیت ده‌وتریت
﴿قَدْ أُوتِيتَ سُؤْلَكَ﴾ سووره‌تی طه ۳۶
واته: به‌راستی ئه‌وه‌ی داوات کرد پیت درا.
له نزا بیزار مه‌به!
هه‌موو داواکانت به‌ره‌و په‌روه‌ردگاری جیهانیان به‌رزبکه‌وه.

(۶۰)

ته‌نها له یه‌ک سو‌جده‌دا سکا‌لای خه‌مه‌کانت بکه‌ی بۆ خودا، زۆر باشته
له‌وه‌ی چه‌ندین سال سکا‌لای خه‌مه‌کانت له‌لای مرۆفه‌کان بکه‌یت.....

(٦١)

خودا هه‌موو ده‌رگاكان به پرووتدا داده‌خات
بۆ ئه‌وه‌ی به‌ته‌نها له‌ده‌رگای ئه‌و بده‌یت.....

(٦٢)

ته‌واو د‌ل‌ن‌یابه‌!
خودا واز له‌كه‌سی خۆپاگر ناه‌یت‌یت،
هه‌تا به‌ته‌واوی پاداشتی نه‌داته‌وه‌!
پاداشتیك كه‌چه‌ند به‌رانبه‌ری خۆپاگریه‌كه‌یه
بۆ ئه‌وه‌ی هه‌موو خه‌م و ئازاره‌كان له‌بیربكات.

(٦٣)

گهر پێیوستیت هه‌بوو، به‌لام توانات نه‌بوو،
ئه‌وا خودایه‌کت هه‌یه‌ توانای هه‌یه‌ و پێیوستی نییه‌!
(أَنْتُمْ الْفُقَرَاءُ إِلَى اللَّهِ وَاللَّهُ هُوَ الْغَنِيُّ الْحَمِيدُ) سووره‌تی فاطر ١٥
واته: ئێوه هه‌زارو نه‌دارن و هه‌میشه ئاتاجی خودان، هه‌ر ته‌نها خودایه
که بن نیازه و شایانی سوپاسه.

(٦٤)

هی‌نده متمانه‌ی به‌ خدا هه‌بوو
له‌ پڕۆژیکدا که ئاسمان سامال بوو
ده‌چوو بۆ سه‌رکیلگه‌ وشکه‌که‌ی
بۆ ئه‌وه‌ی داوا له‌ خدا بکات باران ببارینیت
چه‌تر و پالتاوی له‌ گه‌ل خۆی ده‌برد
بۆ ئه‌وه‌ی که هاته‌وه له‌ پێگادا باران ته‌پی نه‌کات!

(٦٥)

نه‌که‌ی شه‌یتان قه‌ناعه‌ت پښکات
که خودا ته‌نھا ته‌وبه‌ی راس‌تگوکان وهرده‌گریت و
ته‌نھا دهرگا بۆ ئه‌وانه ده‌کاته‌وه خاوه‌نی ئیمانیکی پته‌ون.

سویند به‌ خودا
هرگیز دهرگا به‌ پرووتدا داناخات
که‌رچی تاوانه‌کانت هینده زۆربن بگاته ئاسمان.
که‌ر تاوانت ئه‌نجامدا، لوتبه‌رزی نه‌تگریت و ته‌وبه نه‌که‌یت.

چاکه‌ت خوشبویت که‌رچی ئه‌نجامت نه‌دا.
رقت له خراپه‌ییت که‌رچی ئه‌نجامیشت دا.

مژده‌ت لښ ییت.....

(٦٦)

چه‌ندئ پيداويستيت زۆر بوو
چه‌ندئ هه‌ژار بوويت
چه‌ندئ ده‌رگاكان به‌ پووتدا داخران
ته‌نها داوا له‌ خودا بكه
ته‌نها چاوه‌پي به‌خشيني خودابه
ته‌نها ئوميدت به‌ خودا بيت بۆ دلخوشبوونت
خودا پي خۆشه‌ ته‌نها داوا له‌وبكه‌يت
له‌وكه‌سه‌ پازييه‌ كه‌ سه‌ره‌تا داواي له‌وكردووه
گه‌ر وات كرد
خودا هيو و به‌خته‌وه‌ريت پي‌ده‌به‌خشيت
هوكاره‌كاني دلخوشيت بۆ ئاسان ده‌كات.

(٦٧)

ئه‌و ده‌مه‌ی نوح دوعای کرد
فه‌رمووی: ﴿ اَیَّ مَغْلُوبٍ فَانْتَصِرَ ﴾
به‌خه‌یالیدا نه‌هاتبوو که له‌به‌ر خاتری ئه‌م،
خودا هه‌موو مرۆفایه‌تی ژێرئاوده‌خات.
متمانەت به‌ خودا هه‌بیّت.

(٦٨)

مه‌ریه‌م وتی: ﴿ یَلْبِثْنِي مِنْ قَبْلِ هَذَا وَكُنْتُ نَسِيًّا مِّنْهَا ﴾
واته: ئای خۆزگه‌ پێش ئه‌م ڤووداوه‌ بمردمایه،
و من شتیکی له‌بیرچووه‌ی باس نه‌کراو بوومایه.
مه‌ریه‌م نه‌یده‌زانی له‌ سکیدا پێغه‌مبه‌ریکی هه‌ل گرتووه.
هه‌ندیک ناڤه‌حه‌تی و ته‌نگه‌ژه،
به‌خته‌وه‌ری و خۆشیه‌کی زۆریان له‌ خۆگرتووه
هه‌ربۆیه‌ بیتۆمید مه‌به‌ گه‌ر ناڤه‌حه‌تییه‌کانت درێژه‌یان کێشا....

(٦٩)

په‌يامێك بۆ هه‌موو كه‌سێكی خه‌مبار
﴿ لَا تَأْخُذْهُ سِنَّةٌ وَلَا نَوْمٌ ﴾ سووره‌تی البقرة ٢٥٥
واته: خودا نه وه‌نه‌وز ده‌یگریت و نه خه‌و.

دلت ئارام بیت
ئه‌ندامه‌كانت هه‌یمن بن،
دوودلییه‌كه‌ت بپروات،
خاوه‌نی ئه‌م گه‌ردوونه‌ كاره‌كانت به‌پێوه ده‌بات،
فه‌رامۆشت ناكات،
له‌بیرت ناكات،
هیچ شتیکی لی‌شاره‌وه نابیت...

(۷۰)

تاقی بکه‌ره‌وه ئه‌وکاته‌ی ئاواتیک ده‌خوازیت
بلّیت ' لاحول و لا قوّة إلا بالله '

نیه‌تت و ابیت ئه‌م ئاواته‌ت دیته‌ دی
زۆر دل‌نیا‌به و متمانه‌ت به‌ خودا هه‌بیّت
که‌ خودا شه‌رمه‌زارت ناکات و ئاواته‌که‌ت دیته‌ دی....

(۷۱)

په‌نجه‌یه‌کت بخه‌ سه‌رگه‌ردنت
هه‌ست به‌ شاده‌ماری دلت ده‌که‌یت
سه‌رسام ده‌بیّت چه‌ندی لیته‌وه‌ نزیکه
پاشان له‌م ئایه‌ته‌ پابمیته‌: ﴿ وَنَحْنُ أَقْرَبُ إِلَيْهِ مِنْ حَبْلِ الْوَرِيدِ ﴾
واته‌: ئیمه‌ له‌وه‌وه‌ نزیک‌ترین (به‌ زانیاریمان) له‌ شاده‌ماری دلی.

(۷۲)

- دایه گیان خودا گوئیستی نزاكانمانه؟

+ به لئ پۆله گیان.

- ئه ی بۆچی ئه وه ی لیم داوا کرد، پئی نه به خشییم؟

+ چونکه دکتور ئه وه دهرمانه مان ده داتی پئویستمانه،

نه ک ئه وه ی هه زمان لینه تی.

(۷۳)

کئ کاتژمیر چواری به یانی گرنگی به ئازاره کانت ده دات؟

+ خودا.....

(٧٤)

ئه‌وکاته‌ی خودا دووجار له‌سه‌ریه‌ک ده‌فه‌رمویت:

﴿فَإِنَّ مَعَ الْعُسْرِ يُسْرًا إِنَّ مَعَ الْعُسْرِ يُسْرًا﴾

واته: به‌پاستی له‌گه‌ڵ هه‌موو ته‌نگانه‌یه‌کدا خوشی و ئاسانی دیت،
بیگومان له‌ پاستیدا له‌گه‌ڵ هه‌موو ته‌نگانه‌یه‌کدا خوشی و ئاسانی دیت.

ئه‌وا بزانه، کاره‌که ته‌نها پتووستی به‌ که‌میک خۆراگرییه و هه‌چی تر.

(۷۵)

دهزانم له درهنگانیکي شهودا بیر له داهاتوت دهکەیتەوه،
ترست ههیه خوڤه ویستانت توشی نارەحەتی دنیا بین،
دهتهویت شتیک به دهست بهینیت بو ئەوهی که میک له م ترسەت
برهویتەوه، به لام ناتوانیت.
هه موو ئەوهی دهتهویت ژیانیکي ئارام و هیمنه،
واده زانیت به دهستهینانی ئەمهش زۆر ئاسانه،
به لام دواتر پرووبه پرووی چەندین دۆخی ناخۆش ده بیتەوه!

ئارام به، شتیک ههیه تا ئیستا ئەنجامت نه داوه.
زاتیک ههیه پشتی پیببه ستیت!
ئەندازهی خه مه که تی به لاوه گرنگ نییه!
ئەندازهی کاره ئالۆز و چاره سه رنه کراوه کانتی به لاوه گرنگ نییه!
هه موو شه ویک بانگت ده کات، به نده که م چیت پیویسته؟
به نده که م چ داوا ده که ی پیت ببه خشم؟
تق خودات ههیه.....

(۷۶)

خودایه، تهنه‌ها خۆت ده‌زانیت
پوشتنی موسا چه‌ندی کاریگه‌ری له دلی دایکیدا هه‌بوو!
به‌لام بیت فهرموو: ﴿وَلَا تَخَافِي وَلَا تَحْزَنِي إِنَّا رَادُّوهُ إِلَيْكِ﴾
واته: مه‌ترسه و خه‌فه‌تیش مه‌خۆ به‌راستی ئیمه ده‌یگتیرینه‌وه بۆلات.

ته‌نها خۆت ده‌زانیت ئازاری مه‌ریه‌م چه‌ندی زۆربوو که وتی:
﴿يَلَيْتَنِي مِثْ قَبْلَ هَٰذَا﴾ واته: ئای خۆزگه پیتش ئهم پرووداوه بمردمايه!
له پنی نێردراوه‌که ته‌وه پیتان فهرموو:
﴿أَلَا تَحْزَنِي قَدْ جَعَلَ رَبُّكِ تَحْتَكِ سَرِيًّا﴾
واته: خه‌فه‌ت مه‌خۆ و غه‌مبار مه‌به، بینگومان په‌روه‌ردگارت له خوارته‌وه
جوگه‌یه‌ک ئاوی بۆ فه‌راهه‌م هیتاوی.

ته‌نها خۆت ده‌زانیت ئازاری یه‌عقوب چه‌ندی زۆربوو!
که وتی: ﴿إِنَّمَا أَشْكُوا بَنِي وَحُزْنِي إِلَى اللَّهِ﴾
دواتر یوسف بۆ گه‌رانده‌وه.
خودایه شتیکی له‌م شیوه‌ش بۆ ئیمه.....

(۷۷)

سلاو بۆ ئه‌وانه‌ی، که خویندیانه‌وه: ﴿يُدِيرُ الْأَمْرَ﴾
راته: ئه‌وه خودايه له ژوور ئاسمانه‌وه کاروباری زه‌وی پیک ده‌خات و
سه‌ره‌رشتی ده‌کات.
کاره‌که‌یان بۆ خودا به‌جی هه‌شت.

سلاو بۆ ئه‌وانه‌ی، که خویندیانه‌وه: ﴿فَإِنَّ مَعَ الْعُسْرِ يُسْرًا﴾
د‌ل‌نیا‌بوون خوشی هه‌ر دیت!

سلاو بۆ ئه‌وانه‌ی که خویندیانه‌وه: ﴿فَمَا ظَنُّكُمْ بِرَبِّ الْعَالَمِينَ﴾
واته: چ گومانیکتان هه‌یه له په‌روه‌ردگاری جیهانیان؟!
وتیان چاکه و به‌خشین خودایه!

(۷۸)

﴿يَمُوسَىٰ أَقْبِلْ وَلَا تَخَفْ إِنَّكَ مِنَ الْآمِنِينَ﴾ سووره تی القصص ۳۱
واته: ئه ی مووسا وهره پښ و مه ترسه، به راستی تۆ له و که سانه ی بی
باک و بی ترسن.

ئه وه ی له پال خودابیت ئارامه!
هر که سیک خودا بیپاریزیت، پاریزراوه!
هر که سیک خودا پاراستی
چ ترسیک پی ده گات.....!

(۷۹)

‘که سیک هیه داوام لیکات، پی ببه خشم!’
مهرج نییه ته نها له نوێژدا داوا له خودا بکهیت!
پارشینوان داوا له خودا بکه، کهرچی له جیگاشدابوویت.

(۸۰)

﴿ إِنَّمَا أَشْكُوا بِنِّي وَحُزِنِي إِلَى اللَّهِ ﴾

واته: من باسی خه‌فەت و په‌زارەم هەر لای خودا ده‌که‌م.

یه‌عقوب کاتی‌ک ئه‌مه‌ی فەرموو

کو‌په‌که‌ی له‌ده‌ست دابوو، بینایی نه‌مابوو.

خودا کو‌په‌که‌ی و بینایی بو‌گه‌پانده‌وه...

هەرکه‌سێ‌ک ده‌یه‌وێ‌ت سکا‌لای خه‌مه‌کانی بکات،

با سکا‌لا‌کانی بی‌اته لای خودا!

(۸۱)

﴿إِنَّمَا أَشْكُوا بَثِّي وَحُزْنِي إِلَى اللَّهِ﴾

واته: من باسی خه‌فه‌ت و په‌ژاره‌م هر لای خودا ده‌که‌م.

چه‌ندئ ھاوړیت زوړبیت

چه‌ندئ ھاوړیی نزیکت هه‌بیت،

ئارامی و دلخو‌شی و هه‌یمنی،

پازی بوون و سه‌ربه‌رزی و سه‌رکه‌وتن

به‌ده‌ست ناهه‌ینیت، ته‌نھا له سکا‌لابردنه لای خودا نه‌بیت.....

هه‌ندئ ئازار هه‌یه هه‌یچ که‌س‌یک لئی تیتنا‌گات،

ئه‌که‌رچی باسی بکه‌یت و پروونی که‌یته‌وه

ته‌نھا خودا لیت تیده‌گات،

ته‌نھا نه‌و ده‌زانیت چیت و چیت پیو‌یسته.....

(۸۲)

﴿وَقَالَ إِنِّي ذَاهِبٌ إِلَىٰ رَبِّي سَيَّهْدِي﴾ سووره‌تی الصافات ۹۹
ئىبراهيم وتی: من ده‌پۆم بۆ لای په‌روه‌ردگارم، دل‌نیام پ‌یتمونیم ده‌کات.

هه‌رکات دلت ته‌نگ بوو، بپۆ بۆلای خودا!
هه‌رکات دنیات له‌به‌ر ته‌نگ بوو، بپۆ بۆلای خودا!
هه‌رکات ئازاریان دای، بپۆ بۆلای خودا!
هه‌رکات زۆر ناساغ بووی، بپۆ بۆلای خودا!
هه‌رکات زۆر نا‌په‌حه‌ت بووی، بپۆ بۆلای خودا!

به‌ دل‌یکی پ‌ر متمانه‌وه بپۆ بۆلای خودا،
دل‌نیابه‌ پ‌یتمونیت ده‌کات.....

له‌ هه‌موو شتیک ب‌ی پ‌یویستت ده‌کات
له‌گه‌ل خودا به‌،
هه‌موو کاره‌کانی ئەم گه‌ردوونه له‌ ژێر ده‌سه‌لاتی ئەو دایه!

(۸۴)

﴿إِنَّهُ هُوَ يُبْدِي وَيُعِيدُ﴾

ئەو نه فسەت زیندوو ده کاته وه، که له ناو دونیادا پۆچوو!
 ئەو ژیانه نارامەت بۆ ده گێریتە وه، که خەم و ئازار دایپۆشیوو!
 ئەو ئازیزەت بۆ ده گه پینیتە وه، که بیتومیدی له گه پانه وهی!

تەنها سوچده ببه و لێی نزیک به ره وه.
 شکاویت رابگه یه نه، سه رکه وتنت پێده به خشیئت.

(۸۵)

هه رکات دلتەنگ بوویت
 بیری خۆتی بخه ره وه
 چۆن نوح پزگاری بوو له وشه پۆلانه ی وه ک شاخ وابوون!
 چۆن ئیبراهیم له ئاگر پارێزرا!
 چۆن یونس له ناوسکی نه ههنگه که پزگاری بوو!
 چۆن پووباره که بۆ موسا دوولەت بوو!

جوانترین شت له فریاکه وتنی خودایی ئەوه یه
 له کاتی کدا دیت، که بیتومید بوویت له هه موو هۆکاره کان!
 له کاتی کدا دیت، تەنها خودا له دلتدا ماوه ته وه!

(٨٦)

ئه‌و ده‌مه‌ی باوک و برا و که‌سه‌ نزیکه‌کانی یوسف
له‌ ده‌ووری کۆبوونه‌وه، یوسف فه‌رمووی:

﴿ أَنْتَ وَلِيٌّ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ ﴾ مسوورته‌ی یوسف ١٠١

واته: خودایه‌ تۆ پشتیوان و یارمه‌تی ده‌ری منی له‌ دنیا و له‌ پوژی دوا‌یی
دا.

سویند به‌ خودا هیچ شتیک ناگاته‌ پشتیوانی خودا بۆ به‌نده‌که‌ی.

(٨٧)

نوێژ ده‌که‌یت، هانا بۆ خودا ده‌به‌یت و نزا ده‌که‌یت، به‌لام خودا به‌ ئارامی
و هێدی هێدی وه‌لامت ده‌داته‌وه، زۆر جار هه‌ست ده‌که‌یت فه‌رامۆش
کراویت و به‌ ته‌نها ماوێته‌ته‌وه، خوداش له‌ گه‌لت نییه‌، به‌لام پێتویست بوو
ماوه‌یه‌ک له‌ ئازار و خه‌مدا بژیت، ئازارت چه‌شتوو و خوداش یه‌کسه‌ر
پزگاری نه‌کردوویت؟!.

له‌ داهاتودا ئه‌وه‌ ده‌زانیت که‌ خودا هه‌موو ئه‌وانه‌ی له‌ به‌ر تۆ بووه،
بۆ ئه‌وه‌ی به‌دریژای ژيان‌ت به‌ خو‌شی و شادی و ئارامی بژیت.

(۸۸)

﴿ وَصَافَتْ عَلَيْهِمُ أَنْفُسُهُمْ وَظَنُّوا أَنْ لَا مَلْجَأَ مِنَ اللَّهِ إِلَّا إِلَيْهِ ﴾

واته: بیزاربوون له گیانی خوشیان و زانیان هیچ په‌ناگه‌یه‌ک نییه له
(سزای) خوا مه‌گه‌ر په‌نایی خوی.

پوژیک دیت هه‌ست ده‌که‌یت له‌م جیهانه‌دا ته‌نیایت،

ده‌گریت و که‌س گوئی له‌گریانه‌که‌ت نییه!

نازار ده‌چیژیت و که‌س نییه دلنه‌وایت بکات!

هموو ده‌رگا‌کان به‌پووتدا داده‌خرین،

بۆشه‌وه‌ی بگه‌یت به‌و ده‌رگایه‌ی هه‌رگیز داناخريت.....

(۸۹)

که د‌لنیا‌بوویت ﴿إِنَّ الْأَمْرَ كُلَّهُ لِلَّهِ﴾

واته: بی‌گومان کاروبار همه‌مووی به‌ده‌ست خوايه.

که د‌لنیا‌بوویت ﴿يُذَبِّرُ الْأَمْرَ مِنَ السَّمَاءِ إِلَى الْأَرْضِ﴾

واته: ئه‌و خوايه له ژوور ئاسمانه‌وه کاروباری زه‌وی پ‌نیک ده‌خات و
سه‌رپه‌رشتی ده‌کات.

شوینه‌واری ئه‌مه له د‌لتدا هه‌ست پ‌تده‌که‌یت!

هه‌ست به‌گۆپانکاری ده‌که‌یت له ژیانندا!

نه‌ی‌نی به‌پ‌توه‌بردنی خودا تووشی سه‌رسوپمانت ده‌کات!

پووناکی باربوونی کاره‌کانت له‌لایه‌ن خوداوه به‌ته‌واوی هه‌ست
پ‌تده‌که‌یت!

(9.)

ئەۋكاتەى لەگەل خودادا دەدوئیت، گەرچى فرمىسكى زۆرىش بېژىت يان
 وشەكان تىكەل بکەيت، برىندار نايىت و ھەست بە شەرمەزارى ناکەيت،
 چونکە دەزانىت ملکەچ بوون و زەلیل بوون بەرانەر خدا ھىز و توانايە.

(91)

به خسته و در برونیت له غیری خودادا مهینه وه،
له به رئه وهی که سی نزیک دوورده که ویتته وه،
خۆشه و یستانت بئ وه فا ده بن، ئه وانهی له ژياندان ده مرن.
مال و تندر ووستی و سامان نامیتین.....
ئه وه ته نها په روهر دگاری جیهانیه ده میتته وه.

(۹۲)

لنښان پرسى: بۆ هميشه پروت به خنده يه؟
وتى: شهرم ده كم خه مبارېم،
له كاتيكدا هم موو كاره كانم به ده ستى خودايه.

(۹۳)

ئارام به، خودا له گه لته!
ئو دلته كه بريندار كرا، خودا سارپړي ده كات!
ئو شتانه ي هه ستيان بريندار كړدى،
خودا خوى بۆت چاك ده كاته وه!
ئو ده رگايه ي داخراوه به پروتدا، خودا بۆت ده كاته وه!
هموو نه مانه تنه ها بۆ نه وه يه كه ئارام بيت.

(٩٤)

ئەو ئازارانە ی که هیچ کەس ی ئاوپ ی بۆ نەدایە وە
له ژیر چاودیری خودادایە!
متمانەت به خودا هەبیت و بیتۆمید مەبە!

(٩٥)

ئەو کاتە ی خودا فەرمان دەکات
له نێوان بەردیکی پەقدا گولیک برۆیت
دەپۆیت.....!
کارەکانی تۆش به هەمان شیوەن.

(۹۶)

هەتا خۇدا گويىيىستم بىت.....
ئاۋات دەخۋازم و، داۋاي لىدەكەم.

(۹۷)

﴿اللَّهُ لَطِيفٌ بِعِبَادِهِ﴾ سۈورەتى الشورى ۱۹
ۋاتە: خۇدا دىلسۆزە بۇ بەندەكانى.
بەسۆزى ھەموو كەسەكانى بەرانبەرت كۆبكەيتەۋە،
لەسەروۋى ھەموويانەۋە بەسۆزى دايك و باۋكىشت بىت،
ھىشتا ناگاتە دىلۋىك لە دەرياي بەسۆزى خۇدا.

(۹۸)

نه‌خۆش ده‌که‌و‌یت،
چونکه‌ خ‌ودا ده‌یه‌و‌یت ل‌یت خ‌ۆشی‌یت.

به‌لات تووش ده‌بی‌ت،
چونکه‌ خ‌ودا ده‌یه‌و‌یت می‌هره‌بان‌یت به‌سه‌ردا بی‌ار‌ین‌یت.

خ‌ه‌فه‌ت تووش ده‌بی‌ت،
چونکه‌ خ‌ودا ده‌یه‌و‌یت ن‌رخ‌ی د‌ل‌خ‌ۆشی ب‌زان‌یت.

ه‌ه‌رگ‌یز می‌هره‌بان‌ی خ‌ودات ل‌ی ن‌اب‌ر‌یت.

(۹۹)

بی ئومید مه‌به،
که نجینه‌که‌ی خودا، له پیداویستی‌ه‌کانی تو زور که‌وره‌تره.

(۱۰۰)

ئایا هه‌موو کاره‌کانت به‌دهستی خودا نییه؟
ده‌ی که‌وايه، ئارام به.

(۱۰۱)

که خودا به‌نده‌یه‌کی خۆی خوشویست
بیری ده‌کات، وه‌ک چۆن هاو‌پێیه‌ک بیری هاو‌پێکه‌ی ده‌کات.

(۱۰۲)

- حالت چۆنه له‌گه‌ل خودادا؟
+ هه‌موو شه‌ویک ده‌خه‌وم و ئاماده نیم بۆ دیداری،
هه‌موو پروژیک مۆله‌تم ده‌دات، به‌لکوو بگه‌ریمه‌وه.....

(۱۰۳)

ئه‌گه‌ر که‌شتیه‌که کون نه‌کرایه، ده‌ستیان به‌سه‌ردا ده‌گرت!
ئه‌گه‌ر مندا له‌که نه‌کوژرایه، ده‌بووه خه‌فته بۆ دایک و باوکی!
ئه‌گه‌ر دیواره‌که‌یان چاک نه‌کردایه، مافی بی‌باوکه‌کان ده‌خورا!

بزانه خیر و چاکه نه‌وه‌یه که خودا بۆمانی هه‌لده‌بژیریت.

(۱۰۴)

﴿قُلْتُ اسْتَغْفِرُوا رَبَّكُمْ إِنَّهُ كَانَ غَفَّارًا﴾ سوه تی نوح ۱۰
واته: داوای لیخۆشبوون له خودا بکه ن خودا لیخۆشبووه.

ئهو کاته ی ده لیتیت * استغفرالله *
داوای دوو شتت له خودا کردووه:
داپۆشینی تاوانه که ت و
لیخۆشبوونت لیتی به جۆریک سزات نه دا له سه ری.

(۱۰۵)

قورستین جۆری دووری ئه وه یه
که له خودا دوور بیت، له کاتیکدا خودا ده فه رمویت:
﴿وَنَحْنُ أَقْرَبُ إِلَيْهِ مِنْ حَبْلِ الْوَرِيدِ﴾

(۱۰۶)

پیاو چاکینک فهرمووی:

ئه‌گهر خودا برایه‌کی پتبه‌خشیبوویت
هاوکاری ده‌کردیت له‌کاری چاکه‌دا،
بزانه خودا ده‌یه‌ویت تووشی چاکه‌ببیت.

که خودا هیدایه‌تی دایت نزا بکه‌یت
بزانه ده‌یه‌ویت پتت ببه‌خشییت.

که وای لیکردیت کاری خه‌لکی راپه‌رینیت،
بزانه خودا جیتت ناهیلیت.

گهر سازانتی یادی بکه‌یت‌وه
بزانه خووشی ده‌ویتییت.

گهر خودا به‌نده‌یه‌کی خۆی خوشبویت
به‌توانای ده‌کات، سه‌ری ده‌خات، وه‌لامی ده‌داته‌وه.

(١٠٧)

به دلته‌نگی و بیتاقه‌تیه‌وه باسی خه‌م و کیشه‌کانی بۆ ده‌کرد.
وتی: ده‌توانیت ئه‌م وتانه‌ی ئیستا له‌ سوچه‌دا بۆ خودا باس بکه‌یت؟

دوا‌ی ماوه‌یه‌ک هاته‌وه و پتی گوت: ئیتر خه‌مه‌کانم بۆ که‌س باس ناکه‌م،
سو‌پاس بۆ خودا ئیستا زۆر باشت‌ربووم.

تۆش تاقی بکه‌ره‌وه.

(١٠٨)

له‌ کاتی دوعا‌کردندا
خودا په‌وانبێژی تۆی ناوێت، به‌لکوو دل‌تی ده‌وێت.

(۱۰۹)

زۆر جار داوا لہ خودا دہکەین، حالمان بگوریت،
لہ نازانین خودا دہیەویت بەھوی ئەم حالەوہ بمانگوریت.

(۱۱۰)

نوسیبووی: خودایە دلەکان بگەيەنە بە ئاواتی خویمان.

منیش بۆم نووسی:

ئەگەر خودا وەلامی دوعاکەت بداتەوہ، ئەوا ھەموومان تیا دەچین، چونکە
لەوہیە شتانیکمان پێ خۆشبیت، بەلام بۆ ئیمە خراپ بیت.

جوانترە دوعاکە ی پێغەمبەری خودا بکەین، کە پرە لە تەسلیمبون:

پەرورەدگار! داوای ھەموو چاکەيەکت لێدەکەم،

ئێستایی و داھاتووشی، ئەوہی من دەیزانم و ئەوہشی نایزانم.

(۱۱۱)

گهر ده‌تزانى خه‌لکى چه‌نده به‌خترايى له‌دواى مردنت له‌بیرت ده‌که‌ن،
له‌ژيانندا ته‌نها هه‌ولێ رازى کردنى خودات ده‌دا.

(۱۱۲)

گهر دوعات کرد،
دواى ماوه‌یه‌کى زۆر وه‌لامت نه‌درایه‌وه،
پیداویستیه‌کانیشت زۆر زۆربوون.
داوا له‌خودا بکه‌ لێت خوشبییت!
گهر لێت خوشبییت،
پیداویستیه‌کان بۆ جێبه‌جێ ده‌بییت به‌بێ ئه‌وه‌ی داواى لێبکه‌یت.

"ابن القيم"

(۱۱۳)

که‌رچی به‌رده‌وام بووی له‌ دوعا کردن، به‌لام نار‌ه‌حه‌تیه‌کانت هه‌ر
ما‌بوون، بزانه‌ خودا نایه‌و‌یت به‌ ته‌ن‌ها وه‌لامی دوعا‌کانت بداته‌وه، به‌ل‌کوو
ده‌یه‌و‌یت شتانی‌کت پی‌تیه‌خشیت که‌ داوات نه‌کردوون.

‘ابن‌ال‌قیم’

(۱۱۴)

په‌روه‌رد‌گارا
نو‌یژیک ناکه‌م، شایه‌نی تو بیت.
به‌ پ‌ژوو نابم، وه‌ک به‌ پ‌ژوو بوونی داوود.
که‌ نه‌خ‌وش ده‌که‌وم، وه‌ک ئه‌یوب خ‌و‌را‌گر‌نیم.
وه‌ک یونس‌یش ته‌س‌بی‌حات ناکه‌م.
وه‌ک یه‌حیاش دینه‌که‌مم به‌ به‌ه‌یزی نه‌گرتوه.
وه‌ک یوسف‌یش ناتوانم چاو و ئه‌ندامه‌کانم بب‌پ‌ار‌یزم.
به‌لام خودایه وه‌ک ئه‌مانه‌ تۆم خ‌وش‌ده‌و‌یت.

(۱۱۵)

خودا له دایکت میهره بانتره بۆت!
ئه گهر له دهرگای خودات دا،
له بهر دهرگا کهیدا وه ستایت،
په نات ته نها بۆ ئه و برد،
راستت کرد له گه لیدا،
دلّت پرېوو له و قه ناعه ته ی که پتو یستت به وه.

خودایه ته نها تۆم هه یه!
ته نها په نام بۆتو هیناوه!
ئه گهر قه ناعه تت به مه هه بوو،
سووربوی له سه ری و له بهر دهرگا کهیدا وه ستایت،

سویند به خودا،
پتو یستیه که ت چه ندی گه وره بیت، خودا بۆت جیبه جی ده کات.

(۱۱۶)

هەندى لە پيشينانان فەرموويانە:
گەر لە پۆزى دوايدا سەرپشکم بکەن،
کە خودا لىپچينەوهم لەگەل بکات، يان دايکم!
دەلیم خودايە تۆ لىپچينەوهم لەگەل بکە،
چونکە لە دايکم ميهربانترى بۆم.

(۱۱۷)

ئەوکاتەى لە ھۆکارى ئازارەکانمان دەکۆلینەو، بۆمان دەردەکەويت
زۆربەى ناپرەختى و ئازارەکانمان بەبۆنەى مرقەکانەو بوون،
جوانترين شتەکانيش لەگەل خودادا تووشمان بوون.
ئيمەش ھەر بەردەوام خۆمان لە خەلکى نزیک دەکەينەو و لە خوداش
دووردەکەوينەو.

‘ئەدھەم شەرقاوى’

(۱۱۸)

هه‌رکه‌سیک ته‌واوی ژییانی په‌یوه‌ست بکات به‌ته‌نهایه‌ک شته‌وه، به‌جۆریک پشت به‌وشته‌به‌ستیت، به‌سه‌رچاوه‌ی هی‌زوتوانا و خو‌شی و ئه‌منی خو‌ی بزانی‌ت.

ئه‌وا بی‌گومان خودا به‌همان شت تاقیده‌کاته‌وه

هه‌تا بۆی بسله‌مینیت، ئه‌م شته‌به‌تال و هی‌چه و ده‌پوات

ئه‌وه‌ته‌نهایه‌ خودایه‌، هه‌رده‌م ده‌مینیت‌ه‌وه!

﴿وَدَخَلَ جَنَّتُهُ وَهُوَ ظَالِمٌ لِّنَفْسِهِ قَالَ مَا أَظُنُّ أَن تَبِيدَ هَذِهِ أَبَدًا﴾

واته: چو‌وه ناو با‌خه‌که‌یه‌وه له‌کاتی‌کدا که‌سته‌م‌کار بو‌و له‌خو‌ی، وتی با‌وه‌پ نا‌که‌م هه‌رگیز ئه‌م با‌خه‌م له‌ناو بجیت.

ئه‌نجامه‌که‌ی :

﴿وَأُحِيطَ بِثَمَرِهِ فَأَصْبَحَ يُقَلِّبُ كَفَّيْهِ عَلَىٰ مَا أَنفَقَ فِيهَا وَهِيَ خَاوِيَةٌ عَلَىٰ عُرُوشِهَا وَيَقُولُ يَلَيْتَنِي لَمْ أُشْرِكْ بِرَبِّي أَحَدًا﴾

واته: سامان و به‌روبو‌ومه‌که‌ی له‌ناو‌برا (به‌هه‌وره‌بروس‌که‌سوتا‌و نه‌ما) ئینجا کابراش له‌دا‌خا ده‌سه‌کانی ده‌پرواند و ئه‌م دی و دی‌وی پێ ئه‌کردن له‌سه‌ر ئه‌وما‌له‌ی که‌خه‌رجی کرد بو‌و تیایدا له‌کاتی‌کدا (که‌پری) با‌خه‌که‌ی هه‌موو که‌وتو‌ون به‌سه‌ر یه‌کدا و ده‌یو‌وت کاش‌کای که‌سم نه‌کردایه‌ به‌ها‌وه‌لی په‌روه‌ردگارم.

(۱۱۹)

‘ به گویره‌ی خه‌ونه‌کانت داوا له‌خودا مه‌که،
به‌لکوو به‌گویره‌ی ئه‌ندازه‌ی مولکه‌که‌ی داوای لئ بکه!
خودا خاوه‌نی ئاسمان و زه‌مینه،
هیچ شتیک ده‌سته‌وسانی ناکات،
هه‌ربۆیه‌ داوای شت گه‌لیکی مه‌حالی لئیکه....

(۱۲۰)

گه‌ر پرسیاریان لیکردیت بو ئاوا غه‌مبار و بئ تاقه‌تیت؟
به‌راستی وه‌لامبده‌ره‌وه، پێیان بلئ:
أستغفرالله که‌م ده‌که‌م، و قورئانم پشت گوئ خستوه!

‘عه‌لی ته‌نتاوی’

(۱۲۱)

هه‌ندئ ده‌رگا به‌پرووتا نه‌کرایه‌وه،
چونکه هیی تو نه‌بوون.

هه‌ندئ که‌س جییان هیشتیت،
چونکه په‌په‌یه‌ک بوون له ژیا‌نت نه‌ک کتیبیک.

هه‌ندئ ئاوات نه‌هاته دی،
چونکه کاته‌که‌ی گونجاو نه‌بوو.

هه‌ندئ هه‌لت له‌ده‌ستدا،
چونکه بو سه‌رکه‌وتن پښو‌یستت به ئه‌زموونی زیاتره.

هه‌ندئ ئازار در‌یژه‌یان کیشا،
چونکه دلخوشیه‌که‌ی دواتری زور زور زیاتره.

(۱۲۲)

مه‌ریه‌م به کۆمه‌لیک پرووداوی سه‌خت و ناخۆشدا تێپه‌ری
له‌گه‌ل ئه‌وه‌شدا پێی وترا، ﴿فَكُلْ وَأَشْرَبْ وَفَرِّ عَيْنًا﴾^۱
واته: بخۆ و بخۆره‌وه، چاو و دل‌پۆشن به!

ژیانی خۆت به ئارامی به‌پێکه،
که‌رچی باردۆخیشته زۆر ناخۆشبوو،
به زۆر بیرکردنه‌وه لێی خۆت له‌ناو مه‌به.
خودا به جوانترین شیوه کاره‌کانت به‌رپوه ده‌بات.

(۱۲۳)

﴿ إِنَّا وَجَدْنَهُ صَابِرًا نَّعَمَ الْعَبْدُ إِنَّهُ أَوَّابٌ ﴾ سووره‌تی ص ۴۴

واته: به‌پاستی ئیمه ئه‌یوبمان به خۆگر بینی چ به‌نده‌یه‌کی چاک بوو
به‌پاستی ئه‌و زۆر گوێپایه‌ل و ږوو له‌خوا بوو.

دوای چه‌ندین سال له تاقیکردنه‌وه،

دوای ته‌مه‌نیک له نار‌ه‌حه‌تی،

له نه‌خۆشی، له له‌ده‌ستدان،

خودا به ئارامگر ستایشی ده‌کات.

خوداش قه‌ره‌بووی بۆ کرده‌وه،

هه‌تا پازی کرد، زه‌نگینی کرد،

بێ پێویستی کرد له هه‌موو که‌سێک.

(۱۲۴)

خودای گه‌وره ده‌فه‌رمویت:

گه‌ر به‌نده‌که‌م ویستی تاوانیک ئه‌نجام بدات، له‌سه‌ری مه‌نووسن هه‌تا
ئه‌نجامی ده‌دات، ئه‌گه‌ر ئه‌نجامی دا ته‌نها یه‌ک تاوانی له‌سه‌ر بنووسن،
گه‌ر له‌به‌ر منیش وازی له‌ تاوانه‌که هه‌تا چاکه‌یه‌کی بۆ بنووسن، گه‌ر
ویستی کارێکی چاک بکات و ئه‌نجامی نه‌ده‌دا چاکه‌یه‌کی بۆ بنووسن،
گه‌ر ئه‌نجامی دا له‌ ده‌ هه‌نده‌وه و بۆ ۷۰۰ هه‌نده بۆی بنووسن....

له‌باره‌ی میهره‌بانی خوداوه بۆتان ده‌دویم.

(۱۲۵)

به دوعایه کی پیغه مبه ر نوح، که ته نها چوار وشه بوو، هه موو زه وی
ژیرئاوکه وت ﴿أَيَّ مَغْلُوبٍ فَأَنْتَصِرُ﴾

واته: به راستی من شکستم خواردوو، ده ی تو یارمه تیم بده.

سوله یمانیش به سی وشه بووه خاوه نی هه موو زه وی.
﴿وَهَبْ لِي مَلَكًا﴾

پیویست ناکات له دوعا کماندا زور بلین،
وشه کانی ریک بخه ی و بیلاوینینه وه،
به لکوو نه وه ی پیویسته ته نها راستگوی و دلسوزیته،
خودا ره وانبیژی توی ناویت،
خودا دلتی ده ویت.

(۱۲۶)

شتیکت بۆ باس ده‌که‌م

که دلت ئارام بکاته‌وه

خودا فه‌رموویه‌تی:

﴿وَإِذَا سَأَلَكَ عِبَادِي عَنِّي فَإِنِّي قَرِيبٌ أُجِيبُ دَعْوَةَ الدَّاعِ إِذَا دَعَانِ﴾

واته: هه‌رده‌مێ به‌نده‌کانی من پرسیاریان لێ کردیت ده‌رباره‌ی من ئه‌وا
بیگومان من لێ‌ئانه‌وه‌ نزیکم، گیرا ده‌که‌م نزاری نزاکاران هه‌رکاتێک هاوار و
نزام لێ‌بکه‌ن.

دوعا کلیله بۆ هه‌موو داخراوییه‌ک.

قه‌ده‌ر ده‌گۆریت.

دوعابکه‌و بێ ئومید مه‌به‌!

ئه‌وه‌ی بۆتۆ بیت، هه‌ردیت، گه‌رچی لاواز و بیتواناش بیت.

(۱۲۷)

باش بزانه گومانی باش بردن به خودا
یه کیکه له هۆکاره کانی وه رگرتنی دوعا
ئیتړ بۆچی بیتاقه تیت و خه مباریت!
تو داوات له خاوه نی ئاسمان و زه مین کردووه
ئوه ونده مه لی دوعام کرد، دوعام کرد،
له وهیه کاتی وه لامدانه وه زور نزیك بیت،
دلخو شیت نزیكتر بیت
ئوه وت بیر بیت
(وَأَنَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ) سووره تی الحج ۶
واته: بیگومان نه و خودایه توانای به سهر هه موو شتی کدا ههیه.

(۱۲۸)

په‌روه‌رینه ئه‌و دُنیا‌یه‌ی یه‌عقوبم پښ بېخه‌شه
﴿ فَصَبْرٌ جَمِيلٌ عَسَى اللَّهُ أَنْ يَأْتِيَنِي بِهِمْ جَمِيعًا إِنَّهُ هُوَ الْعَلِيمُ الْحَكِيمُ ﴾
واته: بۆیه چارم دان به‌خۆدا گرتنه به‌جوانی، به‌و ئومیده‌ی خوا
هه‌موویانم بۆ به‌ئینتته‌وه، به‌پاستی هه‌ر ئه‌و زانای کار دروسته.

(۱۲۹)

به‌پێوه‌بردنی کاره‌كانت له‌لایه‌ن خوداوه، له‌وه‌ی خۆت زۆر باش‌تره،
ئه‌وه‌ی هه‌زت پێیه‌تی لیت ده‌گریتته‌وه وه‌ك تا‌قی‌کردنه‌وه‌یه‌ك، بۆ ئه‌وه‌ی
ببینیت چه‌ند ئارامیت، ئارام‌گرییه‌کی جوانی نیشان ده‌،
ده‌بینیت ورده ورده کاره‌كانت ئاسان ده‌بن.
هه‌موو ئه‌وانه‌ی پووده‌ده‌ن بۆتو باش‌ترن
جا به‌ به‌خشین بیت یان لیت‌گرتنه‌وه.
"ئیب‌نول‌جه‌وزی"

(۱۳۰)

بیرت بیت

خودا ویستی له هه رشتیک بوو، ده بیت.

گه رچی ئاوه ز و لوژیک و هه موو دانیش توانی زه وی پروودانی نه وشته
په تبه که نه وه، که خودا شتیکی ویست که س ناتوانیت بیته پیگری.
﴿وَاللَّهُ غَالِبٌ عَلَىٰ أَمْرِهِ﴾ واته: خوا به سه ر کاری خۆیدا زاله.

(۱۳۱)

گه ر زۆر زۆر هه زت ده کرد شتیکی به ده ست به ینیت

زۆر داوا له خودا بکه و بلی :

خودایه ده سه لاتی خۆتم نشان بده له ئاسانبوونی ئه م کاره دا.

له نیتوان بانگ و قامه ت،

له نیوه ی شه ودا،

له دوا ی نوێژه کان،

ئه م دوعایه بلیره وه.

پاشان ببینه خودا چۆن وه لامه ت ده داته وه.

متمانه م پێکه خودا هه رگیز شه رمه زارت ناکات.

(۱۳۲)

وامه‌زانه نه‌فس‌ت به‌ره‌و لای کاری چاکه‌ی بردووی،
به‌لکوو بزانه تو یه‌کیکیت له‌و به‌ندان‌ه‌ی خودا خوشی ده‌وین
که‌م ته‌رخه‌می له‌مه‌دا مه‌که، له‌ بیرت بکات...

"ئیب‌نول قه‌ییم"

(۱۳۳)

له‌ یاسای مرۆفه‌کاندا، ئه‌گه‌ر متمانه‌ شکا نایه‌ته‌وه.
له‌ یاسای خودادا
تۆبه‌کار له‌ تاوان وه‌ک ئه‌وه‌ وایه‌ تاوانی ئه‌نجام نه‌داییت.

(۱۳۴)

هه‌رکه‌سینک دلپاکی ده‌ویت،
ئه‌وا باخودا به‌سه‌ر هه‌واو ئاره‌زووه‌کانیدا سه‌ربخات.
دلپک وابه‌سته‌بیت به‌ئاره‌زووه‌وه
به‌ئهن‌دازه‌ی وابه‌سته‌بوونه‌که‌ی له‌خودا به‌دووره.
به‌یادی خودا و ملکه‌چ بوون دل‌ئاوه‌دان ده‌بیت‌ه‌وه.
هه‌رکه‌سینک دلی له‌لای خودا بیت، ئارام ده‌گریت
له‌لای خه‌لکیش بیت خه‌مبار و بیت‌اقه‌ت ده‌بیت.

”ابن‌القیم“

(۱۳۵)

دەتگە پىننىتەوه بۆلاى خۆى:

- بە دلتەنگبوونت لەدواى ئەنجامدانى تاوانىك.
- بە پۆشتنى جەنازهيهك بەلاتدا.
- بە بىستنى ئايەتيك كهوا هەست دەكەيت بۆتۆ دابەزيوه.
- بە هۆى نزاى دايك و باوكتەوه.
- بە نەخۆشيهك كه هەست بەلاوازی خۆت بكەيت.
- بە خيانەت كردنى هاوپتيهكت.
- بە پۆشتنى هاوپتيهكت.

ئای چەندە بى پىويستە لىت!

تۆش چەندە پىويست پىتەتى!

بەلام هەردەتگە پىننىتەوه بۆلاى خۆى.....

(۱۳۶)

تەنها خودا ئەو گرپكانە زۆرهى دلت خامۆش دەكات.
تەنها خودا ئاراميت پىدەبەخشيت لە كاتە ناخۆشەكاندا.
تەنها خودا لە خۆت باشتەرە بۆت.

(۱۳۷)

له ژيانماندا هه ندی كه وتن، وانه و نه زموونی نويمان فيرده كه ن.
هه ندی دلخوشبون، هیوامان پیده به خشن.
نازانين قه ده ر و داهاتوو چيان بو هه لگرتوين،
له سه رمان پتويسته گومانی باش به خودای خومان به رين.

(۱۳۸)

ئهو تاریکاییه ی ئیستا تیتیدایت، واده زانیت کۆتایی دنیا به بۆت.
هیتده ی ئهو تاریکاییه نابیت كه یونسی تیدابوو
له ناو سکی نه هه نگه كه دا
به وتنی: لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ سُبْحَنَكَ إِنِّي كُنْتُ مِنَ الظَّالِمِينَ
له هه موو ئهو تاریکیانه پزگاری بوو
ئایا خودا له م تاریکاییه تو پزگار ناکات!!

(۱۳۹)

له‌ ږنگای چوونت به‌ره‌و خ‌دا
له‌ ږنگای ټنکو‌شانت به‌ره‌و ږازی بوونی
ږنگاکه‌تت خو‌شبویت، چه‌ندئ قورسیش بوو
ئارام بگره‌ له‌سه‌ر نا‌ږه‌حه‌تییه‌کانی
تالی و شیرینی ئه‌م ږنگایه‌ت خو‌شبویت
ږوژیک ده‌تگه‌یه‌نیت به‌ به‌ه‌شت.

(۱۴۰)

خ‌دا ه‌ر شتیک له‌ دل‌تدا بمرینیت،
له‌ د‌وای ئه‌و ه‌ه‌ستیکی جوانتر و با‌شتر ده‌هینیته‌ جیی.
متمان‌ه‌ت پی‌ی ه‌ه‌بیت و پ‌شتی پی‌ی بیه‌سته‌!

(۱۴۱)

خودا ناکاته دۆخیکه وه که له تواناندا نه بیت

دهزانیت ده توانیت تیی په ڕینیت .

ئارام به، ﴿لَا يُكَلِّفُ اللَّهُ نَفْسًا إِلَّا وُسْعَهَا﴾ سووره تی البقرة ۲۸۶

واته: خوا داوا له هیچ کهسیک ناکات، مه گهر به ئەندازه ی توانای خۆی.

(۱۴۲)

دایکم فیری کردم هه میشه دوعا بکه م،

زۆر زۆر داوا له خودا بکه م.

فیری کردم له وهیه ئیمپۆ زۆر سهخت و ناخۆش بیت،

به لام سبهینی هینده ی پانتای گهر دوون فراوان ده بیت.

(١٤٣)

بانگه‌وازیك كه دڵ زۆر ئارام ده‌كاته‌وه:
" ئه‌ی نه‌وه‌ی ئاده‌م نه‌گه‌ر تاوانه‌كانت بگاته‌ نزیکی ئاسمان،
پاشان داوای لێخۆشبوونم لێكه‌یت، لێت خۆشده‌بم "

(١٤٤)

ئه‌و ساته‌ دیت كه خودا
برینه‌كانت ساپێژ ده‌كات،
دڵت ئارام ده‌كاته‌وه،
هه‌موو شكاویه‌كانی چاك ده‌كاته‌وه،
كه خودا قه‌ره‌بووی بۆ كردیته‌وه
له‌بیرت ده‌چیت چیت له‌ده‌ستداوه.

(۱۴۵)

نازانیت چۆن په‌یام و میهره‌بانی خودات پینده‌گات.
نازانیت چۆن ده‌رگات به‌پوودا ده‌کاته‌وه.
کاتیک خودا ویستی شتیک بییت که‌س ناتوانی بیته‌ ریگری،
هیچ که‌سیک له‌خودا گه‌وره‌تر نییه‌....
الله أكبر

(۱۴۶)

زۆر نزا ده‌که‌یت،
زۆر داوا‌ی لیده‌که‌یت،
چونکه‌ له‌مه‌دا ئارامیی دلت ده‌دۆزیته‌وه،
ده‌زانیت ئه‌و زاتیکه‌ چاودیریت ده‌کات، بیسه‌ره‌ و وه‌لامت ده‌داته‌وه.

(۱۴۷)

خه مبار مه به!

ئه گهر ئه و دهرگایه ی ده تو یست به پروتدا بکریته وه، داخرا!
پۆژه کان تیده په پڼ و بۆت دهرده که ویت، خودا له شتانیك پزگاری
کردووی که له تواناتدا نه بوو بهرگه ی بگریت.....
ئارام به، به بریار و دانایی خودا!
بزانه خیر و چاکه له بژارده کانی ئه ودايه!

(۱۴۸)

داوا له خودا بکه،
ئه و باوه په ی هه ته له دهستی نه دهیت.
گومان دلت داگیرنه کات،
هه ر به وه فابیت هه رچه ک پرویدا،
داوا ی لیبکه دل و ژیا نت پر بکات له به خته وه ری،
ئه و به سه ر هه موو شتی کدا به توانایه.
﴿وَأَنذَرُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ﴾ سووره تی الحج ۶

(۱۴۹)

خودا ئه‌وساتانه له‌بیرناکات که تو هه‌وایی دلخۆش کردنی خه‌لکیت ده‌دا،
به‌لام خۆت زۆر خه‌مباربوویت.
له‌بیری ناکات زۆربه‌خشنده‌ بووی له‌وستانه‌ی که خۆشده‌ویستن
که‌رچی هیچ که‌سیش وه‌ها نه‌بوو بۆتو.
ئهو هه‌نگاوانه‌ت له‌بیرناکات که ده‌تنا بۆ ساپێژکردنی برینه‌کان، خۆشت
له‌ناو بریندا نوقم بوووبوویت
ده‌بینیت خودا چۆن قه‌ره‌بووی هه‌موو ئه‌مانه‌ت بۆ ده‌کاته‌وه.

(۱۵۰)

ئارامگرتن نه‌ینیه‌که ته‌نها ئه‌وانه ده‌یزانن
باوه‌پیان وایه، خودا هیچ له‌بیرناکات.
له‌کۆتاییدا به‌ باوه‌پێکی پته‌وه‌وه وه‌ستان
چاوه‌پێن خودا به‌ کاره‌که‌یان بفرمویت بیه، بییت!
پاشان ده‌گریه‌ن به‌هۆی هاتنه‌ دی ئهو خه‌ونه‌ی چاوه‌پوانی بوون.

(۱۵۱)

وه‌لامت ده‌داته‌وه، وه‌لامت ده‌داته‌وه،
ئه‌و خودایه‌ی چه‌ندین ساله‌ نار‌ه‌حه‌تیه‌کانت له‌سه‌ر لاده‌بات
ئه‌و خودایه‌ی فیری کردیت چۆن دلت ئارام بیت
چۆن به‌خته‌وه‌ر بیت، چۆن خوشتبوویت.

ئه‌و خودایه‌ی ئه‌و شتانه‌ت پێده‌به‌خشیت که بۆتو گونجاوه
پازیت ده‌کات.

﴿قُلِ اللَّهُ يُنَجِّيْكُمْ مِنْهَا وَمِنْ كُلِّ كَرْبٍ ثُمَّ أَنْتُمْ مُشْرِكُونَ﴾
بلن: هه‌ر خوا ئیوه‌ پرگار ده‌کات له‌و مه‌ترسییه‌ و له‌ هه‌موو نار‌ه‌حه‌تی و
غه‌م و په‌ژاره‌یه‌ک.

(۱۵۲)

به جوړيک داوا له‌خودا بکه،
وهک ئه‌وه‌ی پووناکی وه‌لامدانه‌وه ده‌بینیت.
خاترجه‌م به ئه‌و ده‌نگه هیمنه‌ت ده‌رگاکانی ئاسمانی بۆ کراوته‌وه.
(فَاسْتَجَبْنَا لَهُ وَخَجَّيْنَاهُ مِنَ الْعَمِّ وَكَذَلِكَ نُنْجِي الْمُؤْمِنِينَ)
واته: ئیمه‌ش نزاو هاواری ئه‌ومان گیراکرد، له‌و غه‌م و خه‌فه‌ته‌ پزگارمان
کرد، هه‌رواش ئیمانداران پزگار ده‌که‌ین.

(۱۵۳)

پاشان خودا ئارامی داده‌به‌زینیته‌ سه‌ر دلت،
وات لیده‌کات له‌ کونیک‌ی پووناکیه‌وه ده‌ربچیت،
که هینده‌ی نوکه ده‌رزیه‌ک ده‌بیت.
له‌ کۆتا ساته‌کاندا خودی خۆت به‌ده‌ستده‌هینیته‌وه،
هه‌موو خه‌م و ئازاره‌کانی دل‌یشت له‌ دوا‌ی خۆت جیدی‌لتیت.

(۱۵۴)

هه تا بیزار نه بیت له داوا کردن، خودا هر پیت ده به خشیت.
به خششی خودا،
زور له خه یاله کانت فراوانتره!
له پتداویستییه کان گه وره تره!
له ئاواته کانت مه زنتره!

(۱۵۵)

بیرت بیت خودا له ئیمه وه نزیکه!
له خودی خومان میهره بانتره بۆمان!
به توانایه به سهر هه موو شتیکدا!
شتانیک ده زانیت له باره مانه وه که خومان نایزانین!
پیمان ده به خشیت به بی ئازاردان!
لئی وهرده گرین به بی په شیمانی!

(۱۵۸)

﴿وَإِنْ مِنْ شَيْءٍ إِلَّا عِنْدَنَا خَزَائِنُهُ﴾

واته: هیچ شتیک نییه ئیلا خه‌زینه‌کانی لای ئیمه‌یه.

هه‌موو شته‌کانت:

به‌خته‌وه‌ریت،

ئاواته‌کانت،

سه‌لامه‌تیت،

هاوسه‌رگیری کردنت،

کاره‌که‌ت،

پۆزییه‌که‌ت،

هه‌مووی له‌لای خودایه

داوای لیټکه‌ با وه‌ک باران برژین به‌سه‌رتدا.

(۱۵۹)

هممو ئه و دوعايانه ی کردوته، خودا بۆت ده هینیته دی.
له وه یه دريژه بکیشیت،
له وه یه شینوازه که ی بگوریت،
له وه یه له و باشترت بداتی،
به لام له کوتاییدا هر بۆت ده هینیته دی.....

(۱۶۰)

قه دهرمان ده گوریت؟
ئه ی پوله گیان نه تزانیووه دوعا له گه ل قه دهردا ململانی ده کات، به هوی
به هیزی دوعا و زور داواکردنی که سه که به سه ر قه دهردا زال ده بیت،
متمانته بیت دوعا دیمه نه شینواوه که پیکده خاته وه، ته نها دوعا قه دهر
ده گوریت.

(۱۶۱)

ده‌رگا لیکردنه‌وه‌ت زۆر له‌وه‌نزیکتره که گومان ده‌به‌یت
ئه‌م‌رۆ له‌ دوینئ لئی نزیک‌تریت
مژده‌کان له‌ پێگادان به‌ره‌و تو:
چاک‌بوونه‌وه‌ت،
پزگار‌بوونت له‌ ناخۆشییه‌ک،
هه‌والێکی خۆش، دیداری ئازیزیک،
هه‌موویان له‌ پێگادان به‌ره‌و تو
ماده‌م له‌ دوعا بێزارنه‌بووبیت و بیئومیدیش نه‌بووبیت له‌ ئارامی.

(۱۶۲)

زۆر زۆر داوا له‌ خودا بکه‌ن
هه‌تا خودا بفرمویت:
" ئه‌ی فریشته‌کان،
پیداویستی به‌نده‌که‌م جێبه‌جی بکه‌ن
یه‌قینه‌که‌ی زāl بوو به‌سه‌ر قه‌ده‌ره‌که‌مدا "
له‌ باره‌ی به‌خششی خوداوه بۆتان ده‌دویم.

(١٦٣)

﴿وَقَالَ رَبُّكُمْ ادْعُونِي أَسْتَجِبْ لَكُمْ﴾ سووره‌تی غافر ٦٠
واته: په‌روه‌ردگار تان فهرموویه‌تی: لیم بپارینه‌وه وه‌لامتان ده‌ده‌مه‌وه

جوړی دوعاکه‌ی دیاری نه‌کردووه،
ئه‌ندازه‌ی داواکه‌شی سنوردار نه‌کردووه،
ته‌نها داوای لیبکه و متمانه‌ت هه‌بیت که بیت ده‌به‌خشیت.
ئه‌گهر نازانیت به‌ جوانی دوعا بکه‌یت و وشه‌کان ړیک بخه‌یت،
سه‌رت به‌رزبکه‌ره‌وه به‌ره‌و ئاسمان
بیړه‌گکو به‌و وړپینانه‌ی له‌ ناخندایه
خودا ده‌زایت چی له‌ دلتدایه، ئه‌وه‌شی ناتوانیت بیدرکیتیت....

(١٦٤)

هه‌ندئ که‌س واده‌زانن دوعا چه‌کی بیده‌سه‌لاته‌کانه
خۆزگه بیانزانیا، بیده‌سه‌لات ئه‌وکه‌سه‌یه له‌ دوعا بی به‌شه.

(۱۶۵)

له و کاتانه‌ی واده‌زانیت دونیا ده‌تروخینیت،
مونا‌جات کردن له‌گه‌ل خودا به‌هیزت ده‌کات.
دوعا کردن ده‌بیته فریاد‌په‌ست له دوا‌ی فه‌زلی خوداوه.

(۱۶۶)

له‌گه‌ل ئه‌وه‌ی له دۆلکی بی‌ه‌روبو‌ودا بو،
به‌لام ن‌زای بۆ کردن
(وَأَرْزُقْهُمْ مِّنَ الْفَرَمَاتِ لَعَلَّهُمْ يَشْكُرُونَ) سوره‌تی ابراهیم ۳۷
له هه‌موو به‌ر و میوه‌یه‌کیش پ‌وزییان بده، به‌ل‌کوو شوکرانه بژی‌ربن!

هه‌رچه‌نده د‌وخه‌که‌ت وشک بیت،
خودا دل‌خوشی و به‌خته‌وه‌ری تیدا ده‌پ‌وینیت.

(۱۶۷)

دوعا ده‌که‌یت، زۆرملکه‌چ ده‌بیت، بئثومئد ده‌بیت
به‌لام هیچ ئاماژه‌یه‌ک نییه بۆ وه‌لامدانه‌وه‌ی دوعاکانت...
سه‌رکۆنه‌ی خۆت ده‌که‌یت، تۆ شایه‌نی ئه‌وه‌نیت وه‌لامت بدریته‌وه.....
ئهم سه‌رکۆنه کردنه، ئهم دانپێدانانه،
وه‌لامدانه‌وه‌ی دوعاکانت خیراتر ده‌کات.
خودا له‌گه‌ل دڵشکاوه‌کاندا به

به ئه‌ندازه‌ی شکاویت، ساپیژ ده‌کریت.

(۱۶۸)

یه‌که‌مین چه‌کی له‌ناوبه‌ر، له‌سه‌ر زه‌ویدا به‌کار هێنرا دوعابوو
به‌ دیاریکراوی له‌و پوژده‌ی، نوح ده‌ستی به‌ره‌و ئاسمان به‌رزکرده‌وه و
فرمووی: ﴿ رَبِّ لَا تَذَرْ عَلَي الْأَرْضِ مِنَ الْكَافِرِينَ دَيَّارًا ﴾
واته: په‌روه‌ردگارا مه‌هێله له‌سه‌ر زه‌وی هیچ که‌سیک له‌ بێ بپروایان.

له‌وانه بترسن که دوعا تاکه په‌ناگه‌یانه،
دوعا تاکه چه‌کی ده‌ستیانه!

(۱۶۹)

کئ مەنشاوی فیرکرد؟
کئ مامۆستای حوسه‌رییه؟
ئە‌ی کئ قورئانی به‌عه‌بدوولباست له‌به‌رکرد؟
که‌س نایانناسیت!
له‌گه‌ل ئە‌وه‌شدا چی خیری ئە‌و قورئان خوینه به‌ناوبانگانه هه‌یه،
ده‌چیته ته‌رازووی چاکه‌ی ئە‌وانیشه‌وه.

چاکه بکه
خودا چاکه‌ی چاکه‌کاران ون ناکات.....
(وَلَا تُضِيعْ أَجْرَ الْمُحْسِنِينَ) سووره‌تی یوسف ۵۶

(۱۷۰)

به ده به ختی و بیهیوایی له گهل سئ شتدا کونا بیته وه
له گهل چاکبوون بۆ دایک و باوک:
(وَبَرًّا يُولَدَنِي وَلَمْ يَجْعَلْنِي جَبَّارًا شَقِيًّا)
واته: کردوومی به پۆله یه کی چاکه کارو گوێپرایه ل بۆ دایکم،
نه شی کردووم به مل هوپیکی به د پره فتار.

له گهل دوعادا: (وَلَمْ أَكُنْ بِدُعَائِكَ رَبِّ شَقِيًّا)
واته: پهروه ردگارم هه رگیز له پاپانه وهم لیت بئ هیوا نه بووم.

له گهل زۆر قورئان خویندندا: (مَا أَنزَلْنَا عَلَيْكَ الْقُرْآنَ لِتَشْقَى)
قورئانمان نه ناردۆته خوا ره وه بۆ سه ر تۆ بۆ ئه وه ی دوو چاری
نا په هه تی و غه م و په ژاره ببیت.

(۱۷۱)

بروانه پیغه مبه ران چون له باره ی خوداوه ده دوین:

پیغه مبه ر سالح ده یفه رموو: ﴿إِنَّ رَبِّي قَرِيبٌ مُّجِيبٌ﴾
واته: به پاستی په روه ردگارم زور نزیکی دوعا وه رگره.

پیغه مبه ر شوعه یب ده یفه رموو: ﴿إِنَّ رَبِّي رَحِيمٌ وَدُودٌ﴾
واته: به پاستی په روه ردگارم میهره بانی دلسوزه.

پیغه مبه ر نوح ده یفه رموو: ﴿إِنَّ رَبِّي لَغَفُورٌ رَّحِيمٌ﴾
واته: به پاستی په روه ردگارم زور لیږورده ی میهره بانه.

یوسف ده یفه رموو: ﴿إِنَّ رَبِّي لَطِيفٌ لِّمَا يَشَاءُ إِنَّهُ هُوَ الْعَلِيمُ الْحَكِيمُ﴾
واته: به پاستی په روه ردگارم به سوزه به رامبه ر ئه وه ی بیهوی به پاستی
هر ئه و زانای کار دروسته.

پیغه مبه ر ئیبراهیم ده یفه رموو: ﴿إِنَّ رَبِّي لَسَمِيعُ الدُّعَاءِ﴾
واته: به پاستی په روه ردگارم بیسه ری دوعا و پارانه وه یه.

پیغه مبه ر سوله یمان ده یفه رموو: ﴿فَإِنَّ رَبِّي غَنِيٌّ كَرِيمٌ﴾
واته: بیتگومان په روه ردگارم ده وله مهن دو بی نیازه.

(۱۷۲)

زانایانی ئەم هه‌ساره‌یه ساویلکه‌ن
واده‌زانن ږووناکی خیراترین شتی ئەم گه‌ردوونه‌یه
نازانن دوعا مه‌ودای نښوان ئاسمانه‌کان و زه‌مین
له که‌متر له چرکه‌یه‌کدا ده‌بریت!

(۱۷۳)

دلت ږیکبخه،
له ده‌رگای ئومیددا بوه‌سته،
بده له ده‌رگا لیت ده‌کریته‌وه.
دوعا به‌خشینه.....!

(۱۷۴)

مه‌ولانا فهرمووی:

"ده‌سته‌وسان بوون ئاماژه‌یه‌کی خوداییه بۆ مروّف
که کاتی دوعا کردن هاتووه."

(۱۷۵)

په‌روه‌ردگارا ئه‌گه‌ر دوعا‌کانم جوان نه‌بوون،
خۆت پێداویستی‌ه‌کانم ده‌زانیت. گه‌رچی که‌میش بن
ئامانجه‌کانم ده‌زانیت و هیچ شتی‌کم له‌لای تو شاره‌وه‌ نییه.
سا‌پ‌ئیزی رازه‌کانم بکه به‌ نیعمه‌ت و به‌خششه‌کانت.

(۱۷۶)

بهندهكان به دابړان تاقی ده كړینه وه
بۆ ئه وهی ته نها له گه ل خودادا ئارام بن.

(۱۷۷)

یه کیک له پیاوچاكان باسی ئه و نیعمه تانه ی ده كرد كه خودای پیی
به خشیووه، ده یفه رموو: له نویژی چیشته نگاودا داوای هه رشتیکم له خودا
کردبیت، ئیلا پیی به خشیووم.

(۱۷۸)

خودا ده زانیت بارت گرانبووه و زور ئارام بووی.
ده زانیت دوعاده کهیت، ئاوات ده خوازیت،
هه ربویه چاوه پروانی چاکه به له لایه ن خوداوه،
قه ره بووی ئارامگرییه کهت ده کاته وه،
پازه کانت ساپیژده کات.
متمانته پیتی هه بیت و گومانی باشی یی به ره.

(۱۷۹)

ده بینیت ئه و شته ی خوشنده ویت ئازارت ده دات، لیتده گریته وه.
گومانی خراپی پیده بهیت، پاشان حیکمه ته کهیت نیشان ده دات.
پاشان ئازاری دلت ده گۆرپیت بۆ پازیبوون به برپاره کانی
ئاوه ز و دلت ئارام ده بیت، چونکه ئه و خودایه.

(۱۸۰)

به‌م نزیکانه‌ پازەکانت ساپژ ده‌کات،
چونکه‌ خودا ده‌زانیت زۆر پتووستت به‌دلخۆشییه!

(۱۸۱)

ئه‌نه‌س فهرمووی خوشه‌ویست فهرموویه‌تی: خودا له‌وبه‌نده‌یه‌ی پازیه‌یه
که‌ خواردنیک ده‌خوات سوپاسی خودای له‌سه‌رده‌کات،
یان خواردنه‌وه‌یه‌کت ده‌خوات سوپاسی خودای له‌سه‌رده‌کات.

(۱۸۲)

خودا واز له‌ دلێک ناهێتیت که‌ سه‌رپێچی ده‌کات.
ئه‌ی چ ده‌بیت که‌ تو ملکه‌چی بیت و لینی پازی بیت؟!

(۱۸۳)

پستەى "إنالله وإنالیه راجعون"
تەنھا تاییەت نیە بە مردنەوه، بەلکو واته:
خۆمان و ئەوشتانەى هەمانە و ئەوشتانەى خۆشمان دەوین
هەمویان مولکی خودان.

ویستی لە چیه بابیکات،
چیمان لێدەسینیتەوه بالیمان بسەنیتەوه،
لەلای خودا ئەندازەى گەردیلەیهک بەهەدەر ناچیت.
با نەفسمان پازیبیت و پۆحمان ئارام بیت،
ئیمە مولکی خوداین و هەر بۆلای ئەویش دەگەڕینەوه .

(۱۸۴)

له خۆشه‌ویستترین وته‌كان له‌لای خودا
ئه‌وه‌یه كه به‌نده‌كه‌ی له سوجه‌دا بلیت:
په‌روه‌ردگارا، سته‌مم له خۆم كردووه، لیم خۆشبه!

(۱۸۵)

بپروام وایه هرچی خراپه یه ک هاتوته پښم،
بۆ ئه وه بووه له خراپتر بمپاریزیت.

متمانم به خودا هه یه هرچی لیسه ندوومه ته وه،
بۆ ئه وه بووه باشترم پښبه خشیت.

متمانم به خودا هه یه ئاواته خوازی هه رشتیکیش بووبم،
به لام هیشتا پښینه به خشیووم، له کاتی گونجاودا پښمه به خشیت.

ئه وه ی منی له م ژبانهدا هیشتووه ته وه
بپروابوونمه که خودا ئاگای لیمه!
چاودیریم ده کات، کاریکم بۆ ده کات، فریام ده که ویت،
نازانم چۆن، به لام دلنیام گرنگی ده دات به کاره کانم.
ئه م بیروکه یه هه میشه رزگارم ده کات.

(۱۸۶)

ئه‌گه‌ر خاوه‌نی ئه‌م گه‌ردوونه به‌شتیک بلی، ببه،
مه‌حال ده‌لێت به‌لێ!

(۱۸۷)

چه‌ند میهره‌بانه ...
که ده‌تبیینت دلت ته‌نگه، دلخۆشت ده‌کات.
دلنیاپی و ئارامی داده‌به‌زینیت سهر دلت به‌بی ئه‌وه‌ی هه‌ست بکه‌یت
پاک و بێگه‌ردی بۆ ئه‌و زاته‌ی که گرنگی به‌ ترپه‌ترپه‌ی دلت ده‌دات.

(۱۸۸)

بابه‌ته‌که په‌یوه‌ندی به‌ به‌خته‌وه نییه،
تاوانی زۆر ژیا‌نت ده‌شیوینیت،
داوای لیخۆشبوونی لێکه!

(۱۸۹)

که‌رچی تاوانه‌کانت زۆربوون،
دوو دل مەبه له که‌رانه‌وه بۆلای خودا.
ئه‌و زاته‌ی ئابرو‌ی نه‌بردیت له ژێر سه‌قفی تاواندا،
که له‌ژێر بالی ته‌وبه‌دا بیت، ئاشکرات ناکات.

(۱۹۰)

- له‌باره‌ی خوداوه بۆم بدوئ؟
+ ئه‌گەر خودا خۆشی ویستیت، ئاسمان و زه‌وی به‌ دانیش‌توانیانه‌وه
خۆشیان ده‌وێت، دڵت له‌ به‌هه‌شتدا نیشته‌جی ده‌بێت پیش ئه‌وه‌ی بجیته
ناوی، هیدایه‌ت دراوی، پارێزراوی، بن پێویستی له‌ هه‌موو که‌س، له
به‌دبه‌ختی دوورده‌بیت خه‌فته‌تیش لێت پاده‌کات.

(۱۹۱)

ئه وکاته ی قورئان ده خوینیته وه،
له په نای خۆتا کاغه ز و پینووسیک دابنی،
که گه شتی به هر ئایه تیک که خۆشت ده ویست،
له کاغه زیکی بچووکدا بینوسه!

دواتر ئهم کاغه زانه بکه سندوقیکه وه،
له سه ری بنووسه په یامه کانی خودا بۆ من.

هرکات زانیت پینووستت به په یامیکه،
بچۆ سندووقه که بکه ره وه،
یه کیک له کاغه زه کان هل بگره، و
په یامی خودا بۆ خۆت بخوینه ره وه.....

(۱۹۲)

”چاوه پروانیکردنی دهروو لیکردنه وه، په رستشه.“

ئیبینو رهجهب

(۱۹۳)

خودا شهرمه زارت ناکات،
به لکوو په حمهت و چاره کانی دوا ده خات بۆ کاتیک که خوی دهیزانیت و
تۆ نایزانیت.

(۱۹۴)

له وهیه پۆزییه دواکه وتو وه که ی تۆ،
زۆر باشتربیت له پۆزییه پیشکه وتو وه که ی ئه وان.
ئارامبگره و گومانی باشت به خودا هه بیت.

(۱۹۵)

“خودای گوره به به لایه ک تاقیتده کاته وه،
بۆ ئه وه ی شتیکت تیدا چاک بکات
ئو شته تهنه به و به لایه چاک ده بیت....”

(۱۹۶)

“حیکمه تی خودا نازانیت له گرته وه ی ئو شته ی خوشته ده ویست، هه تا
ئو دهمه ی قه ره بوو کردنه وه که ی ده رژیته به سه رتدا”

(۱۹۷)

په روه ردگارا ئه مه بکه به نسیبمان:
“له دونیا تۆم پۆشی،
ئو ئیمپو لیت خوشده بم!”

(۱۹۸)

” له وهیه به خه یالتدا نه یهت،
دوعا چه ندی کار یگه ری ده کاته سهر ژیا نت،
به لام پوژیک دیت دوعا کانت هه موو خه م و ئازاره کانت له یه ک ساتدا
ده گوریت بو به هاریک که هه رگیز له پیشتردا نه تدیووه“

(۱۹۹)

گه وره ترین پوزی؛ ئه و دوعایه یه له په نهانیدا به ناوی توه
به رزکراوه ته وه بو ئاسمان.
نه تو داوات لئی کردووه، نه ده یزانیت....

(۲۰۰)

ئه گه ر که سیتی به ناوبانگ پیت بلت توی خوشده و نییت،
له خوشیدا ده فزیت
بیربکه ره وه،
گه ر خودا به و هه موو گه وره ییه یه وه خوشی بویت.....!

(۲۰۱)

“گهر منت خوشدهویت،
با منیش له تهک ئه و په یامانه دا بم که دهینریت بۆ ئاسمان،
خوشه ویستی واته دوعاکردن”

(۲۰۲)

“نزاکردن بۆ ئه و که سانه ی خوشتدهوین،
جوانترین وینه ی خوشه ویستییه.”

(۲۰۳)

که دلخۆش ده بوو پووی ده گه شایه وه،
وهک ئه وه ی پارچه یه ک بیت له مانگ.
“که عبی کوپی مالیک باسی پیغه مبه ری خودا ﷺ ده کات”

(۲۰۴)

متمانە ی ته وارت هه بیت
ئەو دەستە ی بۆلای خودا به رزده کریتە وه
به خالییه تی ناگه پیتە وه!

(۲۰۵)

ئای ئەم دەستە واژە یه چەندی مه زنه
’ نزام بۆ کردیت ‘
چ هه ستیکت پیتشکەش ئەو که سه کردووه،
هه تا له کاتی خه لوه تی له گه ل خودادا به شدارییت پین بکات.

(۲۰۶)

’ گەر خودا ئەوه ی لیت بینی که خوشی ده ویت.
ئەوه ت بۆ به رده وام ده کات که خوشت ده ویت.

(۲۰۷)

به ده نگی کی هیوا بر او و شکاوییه وه داوا له خودا مه که،
به لکوو داوای لیکه و متمانه ت به تواناکی هه بیت.
به جوریک پروو خوشبه بو میهره بانییه که ی
وهک نه وه ی داواکارییه که ت پتیه خسراره.

پاشان مژده ت لیبیت به وه لامدانه وه

(۲۰۸)

" دلنیا به، میهره بانی خودا
زۆر فراوانتره له نار هه حته کانی ژیان!"

(۲۰۹)

" پهروه ردگارا خوڤاگرم وهک فه رمانت پتکردووم
مژده م بده ری وهک په یمانت پتداوم"

(۲۱۰)

“ پیتی و تم: خودا ده‌رووت لیده‌کاته‌وه.
دایکم ئافره‌تیکه درق ناکات ”

(۲۱۱)

پاشان خودا رازیت ده‌کات،
وه‌ک ئه‌وه‌ی پوژیک خه‌مبار نه‌بووبیت

(۲۱۲)

چه‌ندی تاوانت ئه‌نجامدا
بگه‌ریوه!
خودا ته‌وبه‌کارانی خوشده‌ویت!

(۲۱۳)

”په روه ردگارا گومانی باشم پښ بردوویت،
سارپړی برینه کانم بکه!“

(۲۱۴)

خوږاگر به له کاتې له ده سندانې ئه وستانه ی خوشته وین،
چونکه تو نازانیت بو له ده ستنده او،
به لام خودا ده یزانیت!

(۲۱۵)

”هه تا زیاتر خودا له دلندا گه وره بیت،
شته کان له چاوتدا بچووک ده بڼه وه“

(۲۱۶)

’خودا له ته‌نهایه‌کانتدا ده‌تینیت،

به ئه‌ده‌ب به!’

(۲۱۷)

ئیبینو جه‌وزی ده‌فه‌رمویت: پیره‌میردیکم بینی چه‌ند خوله‌کیک پیش
نوژی نیوه‌پۆ ده‌ستنوژی ده‌شۆرد.

لیم پرسى: ئه‌رى بانگی داوه؟!

وتى: ده‌چم بۆلای خودا پیش ئه‌وه‌ی بانگم بکات.

(۲۱۸)

’په‌روه‌ردگارا په‌نات پیده‌گرین له‌وه‌ی چاوه‌پوانی شتانیک بکه‌ین،

که‌ بۆ ئیمه‌ نه‌نوسراوه’

(۲۱۹)

”ده‌ستی پاستت بخه سهر دلت و پټی بلی:
نارام به ئه‌ی دل،
ئه‌وه‌ی خودا ویستی لیبت ده‌بیت و
ئه‌وه‌ی ویستی لینه‌بیت نابیت!“

(۲۲۰)

”ده‌ست‌بگره به دوعاوه
وهک ئه‌وه‌ی هیچ چاره‌سه‌ریک شک ناب‌ه‌یت ته‌ن‌ها ئه‌و نه‌بیت!“

(۲۲۱)

” سلاو له‌وانه‌ی باوه‌ریان به به‌ش و دادپه‌روه‌ری خودا هه‌یه.
باوه‌ریان وایه ئه‌وه‌ی له‌ده‌ستیان چوو له‌ئه‌سلدا بۆ ئه‌وان نه‌بووه.
باوه‌ریان وایه به‌خششی خودا په‌حمه‌ته، گرتنه‌وه‌ی حیکمه‌مه‌ته.
باوه‌ریان وایه له ته‌واویتی ئیمان ئه‌وه‌یه باوه‌رمان به‌و حیکمه‌تانه‌ی خودا
بیت که نایان بینین وهک چۆن باوه‌رمان به‌و په‌حمه‌ته‌ی هه‌یه که
ده‌بینین!”

(۲۲۲)

بۆ ئه‌وه‌ی زیاتر له خوداوه نزیک بیت،
نه‌که‌ی باوه‌رت وایت له که‌سانی تر لێ‌وه‌ی نزیک‌تریت....!

(۲۲۳)

ئه‌گه‌ر شکست هینا له‌ وازه‌ینان له ئه‌نجامدانی تاوان.
واز له داوای لێ‌خو‌ش‌بوون مه‌هینه (استغفرالله)!

(۲۲۴)

” دوو شت جیگیرن:

قیبلە، و دلی دایکت

ئەوێ ماوێتەو،

بەردەوام و جیگیر نییە و گرەوی لەسەر مەکە!”

(۲۲۵)

”پەرەردگارا پێگام بەدە بە جۆریک خۆشم بویت

کە لەبەردەم سەرپێچی کردنتدا بوەستم،

وێڵی ئەنجامی نەدەم چونکە خۆشەویستییهکەت پێگرم لێدەکات....”

(۲۲۶)

”تۆ نازانی لەوێ پەرەردگارت بە کارسازیی خۆی

کەوتنی بۆ نووسییت، بۆ ئەوێ پێگایهکی تر بگریته بەر،

کە تێیدا بەختەوهریوونتی تێدا شاردراوێتەو....”

(۲۲۷)

"پەروردگارا: ھەموو پۆزشەکان شایستە نین،
ھەموو بەلگەکان پووچن، بەلام تۆ ئەھلى لیخۆشبوونیت"

(۲۲۸)

ئەسمەى دەفەرمویت:
گویم لە کابرایەکی دەشتەکی بوو دەیوت:
پەروردگارا، پێگا چەند تەنگ و ناپەرحەتە
بۆ ئەو کەسەى تۆ پێ نیشان دەرى نەبییت....
چەند ئ سامناکە بۆ ئەو کەسەى تۆ شادوومانکاری نەبییت....

(۲۲۹)

"پەروردگارا تووشى عەیبەيەکم نەکەیت
کە پێشتر بەھۆیەوہ رقم لەکەسانیک بووہ....!"

(۲۳۰)

" به ئەندازە‌ی دەسه‌لاتی خودا داوا له خودا بکه،
نەک به ئەندازە‌ی خەونە‌کانت.
خاوەنی ئاسمان و زەمین،
هیچ شتێک دەسته‌وسانی ناکات
داوای مە‌حالی لێ‌یکه...."

(۲۳۱)

"هیچ کە‌سی‌ک له ئێمه ئەو پێ‌گایه نازانیت کە پۆ‌ژه خراپە‌کانی پێ
تێ‌په‌رێ‌نیت... بە‌لکوو به فە‌زلی خودا پزگارمان دە‌بێت"

(۲۳۲)

”هه موویان گوئیستی ده نگمن،
په روه دگارا ته نها تو گوئیستی دلمیت،
داواکارییه که ی پښ ببه خشه“

(۲۳۳)

ئه وکاته ی ئه و نیعه مه تانه ده بژیریت که پیت نه به خشراره،
له بیرت نه چیت ئه و به لایانه ش بژمیریت که تووشت نه بووه!

(۲۳۴)

”هه موو ده رگاگان داخرا بوون
تا ئه وکاته ی خودا فه رمانی کرد...“

(۲۳۵)

تۆ ده‌خه‌ویت ئه‌و چه‌زده‌کات هه‌ستیت و له‌به‌رده‌میدا نوێژ بکه‌یت،
بایه‌کی هینواش ده‌نیریت و په‌نجه‌ره‌که‌ت ده‌جولیتیت، یان مندالیک له
خیزانه‌که‌ت له‌ لای ژووره‌که‌تدا ژاوه‌ژاوێک ده‌نیته‌وه، یان زۆر زۆر
توونیت ده‌بیټ، هه‌لده‌ستیت و ته‌ماشای کاتژمێر ده‌که‌یت، دوا‌ی چه‌ند
خوله‌کیک له‌سه‌ر به‌رمالیت و مونا‌جاتی له‌گه‌ل ده‌که‌یت، نازانیت ئه‌وه
ئه‌و بوو له‌ خه‌وی هه‌ستانیت.

له‌ کتییی "چونکه‌ تۆ خودایت"

(۲۳۶)

"خه‌مبار مه‌به
ئه‌گه‌ر ئاواتیکت نه‌هاته‌ دی،
له‌وه‌یه‌ ئه‌گه‌ر پیت ببه‌خشرایه،
ساتیک دلخۆشی و سه‌رده‌میک خه‌فته‌ بوايه‌ بۆت.
شادوومانی کاتژمێریک و به‌دبه‌ختی ته‌مه‌نیک بوايه‌.

هه‌ربۆیه‌ له‌ هه‌موو ئاواته‌کانتدا
داوا‌ی بژاردی خودا بکه‌ و بلی:
"په‌روه‌ردگارا ئه‌و ئاواتانه‌م به‌ینه‌ دی
که‌ خیری دین و دنیا‌می تیدا‌یه!"

(۲۳۷)

بیر له چۆنیه‌تیی رزگار بوون مه‌که‌ره‌وه.....
که‌ر خودا ویستی له شتیک بوو
هۆکاره‌کانت بۆ ئاسان ده‌کات، به‌بی ئه‌وه‌ی ئاگات لیبت.

(۲۳۸)

که‌ر تاقی کرایته‌وه به دواخستنی ئه‌و شته‌ی ئاواتی پێده‌خوازیت.
ئارام بگره،
بۆ ئه‌وه‌ی خودا زۆر له‌وه زیاتر پێ بدات که ده‌ته‌وێت.

(۲۳۹)

خودا دوا‌ی ده‌خات لیت، وه‌لێ ئه‌و دڵه‌ت له‌یاد ناکات
که‌ چاوه‌پوانی ماندووی کردووه.....

(۲۴۰)

له دلی ههمووماندا چیرۆکیک هاوشیتوهی چیرۆکه که ی یوسف
ههیه:

خه ونیکی دوور،

ئاواتیکی زۆر دوورتر،

خه لکی سویند دهخۆن که ههرگیز نه و شته به دی نایهت،

به لام دواتر خودا دهیه ویت نه و کاره پروویدات،

ههمو گومانه کان به تال دهبنه وه.

خودا ههمو ئاواته کانمان بۆ به دی هیتیت

زۆر زۆر جوانتر له وهیه به خه یالماندا هاتبوو

پرووده که یته نه وانه ی دهیانووت ههرگیز به دی نایهت، ده لیتیت:

سویندم بۆ نه ده خواردن که خودا وه لامم ده داته وه!

سو پاس بۆ خودا که وه لامی دوعا کانم له دهستی ئیوه دا نییه.....!

(۲۴۱)

خودا ئہو بہندہیہی خوشدہویت کہ زور داوای لیدہکات
دایکمان عائیشہ دہفہرموویت:
پوژیکیان پیغہمبہری خودا ﷺ دوعای دہکرد،
پاشان دوعای دہکرد ہر دوعای دہکرد.

مایه‌ی په‌زامه‌ندیان بووه، دواتر کتێبه‌که‌م بۆ مامۆستا هونه‌ر نارد و، ده‌ستی نه‌نا به‌پوومه‌وه و به‌لێنیدا بۆم چاپ بکات، الحمدلله ماوه‌ی دوو مانگ که‌متر له‌بازاردا بووه، دوو چاپی کتێبه‌که‌ ته‌واوبوو و، نزیکه‌ی پانزه‌هه‌زار جاریش داوتلۆد کراوه، پۆژانه‌ش خوشک و برایان په‌یام ده‌نێرن که‌ چه‌ندین جار کتێبه‌که‌یان خویندۆته‌وه و له‌ بێ هیوایی و بێ ئومیدی پزگاری کردون و، بۆ هه‌موو کاروباریکیان سه‌ره‌تا ده‌که‌پینه‌وه بۆ لای خودا، له‌کۆتاییشدا ده‌لێن به‌پاستی ئه‌م کتێبه‌ بۆ ئێمه‌ نووسراوه، داواکارم له‌ خودا ئه‌مکاره‌مان لێ قبول بفرمویت و به‌ره‌که‌تداری بکات....

سوپاسنامه

➤ سوپاس بۆ باوک و دایکی ئازیزم که به‌رده‌وام دوعای خیرم بۆ ده‌که‌ن که کاره‌کانم باربیت، سه‌رکه‌وتوبیت، ئه‌وه‌ی ئیمپړۆ ئه‌م کتیبه‌ پیتی گه‌یشته‌ بێ گومان به‌ره‌که‌تی دوعای ئه‌وانه‌

➤ سوپاس بۆ دکتۆر به‌ختیار که‌مال تاله‌بانی، که‌ متمانه‌ی به‌ کتیبه‌که‌م کرد و، به‌رده‌وام وته‌کانی بلاوده‌کاته‌وه‌

➤ سوپاس بۆ مامۆستا حه‌یده‌ر که‌ پێداچوونه‌وه‌ی کتیبه‌که‌ی گرتنه‌ستۆ.

➤ سوپاس بۆ کاک هونه‌ر و ناوه‌ندی سارا که‌ کتیبه‌که‌یان قبول کرد و بلاویان کرده‌وه‌.

➤ سوپاس بۆ ئه‌و په‌یجانه‌ی که‌ پۆژانه‌ بابه‌ته‌کانی ئه‌م کتیبه‌ بلاوده‌که‌نه‌وه‌، به‌تایبه‌تی په‌یجی مالی عاریفان و تۆیشوی قیامه‌ت و شنه‌ی ئیمان

➤ سوپاس بۆ هه‌موو ئه‌و به‌ریزانه‌ی ئه‌م کتیبه‌ ده‌خویننه‌وه‌.

➤ سوپاس بۆ خیزانم که‌ له‌ پێداچوونه‌وه‌م بۆ چاپی سییه‌م هاوکارم بوو

ناگای لیته له م دەرگا ددهیت، دەرۆیت بۆ ئه و دەرگا.
 سه رناکه ویت، ماندوویت، خه مباریت.
 ئه م سه رکۆنه ت ده کات، ئه و بیزارت ده کات.
 تۆش خه مبار ده بیت، ده گریت، ده که ویت، هه لده سیته وه
 دواتر هه یج په ناگه یه ک شک نابهیت په نای ئه و نه بیت.
 به شه رمه زارییه وه، به گریانه وه، به په شیمانیه وه
 ده چیه وه بهر دەرگا که ی.
 ئه ویش پیشوازیت لینه کات، وه ک ئه وه ی بفرمویت:
 که ر له که لت سارد بوون، ئه و ا منت هه یه!
 که ر ئازاریان دایت، من دکتوری تۆم!
 به خیره اتیه وه، به خیره اتیه وه،
 به خیره اتیه وه بۆلام به نده که م.
 بۆ سکالا ده به یته لای کهسانی تر
 که هه ر من نارحه تیت له سه ر لاده به م
 به نده که م بانگم بکه..... وه لامت دده مه وه
 من له باره ی خوا وه بۆتان ده دویم.....

2000002135

3500

ناوهندی سارا
 بۆ چاپ و بڵاوکردنه وه

